

Organiserat kaos

Hanna Sörensson

2015 - 2016

Förord

Det här dokumentet består av mina samlade texter, i kronologisk ordning, från den blogg som jag en mörk novemberkväll i all fumlighet råkade krascha. Efter att ha gått igenom allt material så har jag sållat bort några alster, så samlingen kan därför i viss mån kallas ofullständig. Trots det så är det över hundra sidor material. Anledningen till att vissa texter inte fick vara med här varierar, men oftast handlade det om irrelevans eller missnöje.

Formateringen av texterna är inte alltid optimala eller samma som i det ursprungliga originalet. Inget bildmaterial har följt med och hyperlänkarna är borttagna, varför en del texter antagligen har tappat vissa dimensioner och förklaringar. Det kan finnas enstaka HTML-taggar kvar som jag har missat. Att återskapa allt som det var från början vore ett för stort projekt som skulle ta betydligt mer tid och kraft än vad jag redan har lagt ner. Det är för övrigt ingenting som ens jag är intresserad av.

Betrakta detta som ett avslutande kapitel i mitt tidigare organiserade kaos. Det tänker i alla fall jag göra.

Hanna, 2017-01-18

Innehållsförteckning

Det tar sig	5
Neurotisk kemi	6
Farmor (1922 - 2014)	7
En natt i Riga	8
Att springa en mil	9
Tidlös	10
Altrustisk halvmara	11
Ode till Fjällflen	12
Det nakna ungarlivet	13
Empiri	14
Den oresonliga rumtiden	15
Faith No More: Sol Invictus	16
Höger är det nya vänster	17
Känd från The Guardian	18
En enkelbiljett till evigheten, tack!	19
Flow	20
Insikter	21
Från klarhet till Klarälven	22

Passus från Skutberget	23
Minimalismen hos en dum telefon	24
Mentala fallskärmshopp	26
Ägget som försvann	27
När stjärnor faller	28
På drift i København	30
En sällsam historia från ett bibliotek	31
Biologisk och etologisk studie i fikarummet	33
Vandring i moskogen	34
Aurora	35
Momentant vilsekommen	36
En kosmisk kopp kaffe	37
Det löser sig	38
Det öppna sinnets nyckfullhet	40
Tågtankar	41
Kontraster	42
Under geckoödlorna	43
Flyktigt och fragmentariskt	44
Sömlös på en nattbuss under Orions bälte	45
Soluppgång över Angkor	46
Perspektiv i tropisk natt	47
Epifani under ekvatorn	48
Azurblå tyngdlöshet	49
Brännpunkt Djakarta	50

Ett litet cirkelresonemang	52
Det ofattbara absoluta	53
I hjärtat av Jakarta	54
Sagan om Oblomov och livets lättja	55
Ja, visst gör det ont?	57
Att lura hjärnan med ett mirakel	58
Min mystiska gata som inte finns i en stad där jag aldrig har bott	60
Denial of Service	62
Xin chào	64
No me moleste mosquito, let me eat my burrito	66
Det upprörande hundörat	68
Antikemisk tankevandring	70
När valet i ett val inte riktigt är ett val	71
När lotusen blommar	74
Barfotabarnet tappade sitt ord, men inte sin papperslapp	76
Disco Sally shaked shaked shaked her booty	78
Från nord till syd	79
Vidgade vyer	80
Vid regnbågens slut dog pulsen ut	81
Slutet på början	83
Sylvassa sanningar	84
Fragment ur en anteckningsbok	85
Som ni behagar	87
Tidsoptimism	88

Haiku i julikväll	89
Organiserat kaos	90
Vart tog Holly Golightly vägen?	91
Svenska för nybörjare	93
Resandets möjligheter	95
Det fjärde barnet	97
Konstiga kulturarv	99
Gare du Nord	101
Orden och jag	102
Nobla herrar på höga hästar	103
När vi sprids för vinden	105
Två bröllop och en begravning	106
To Cambodia with love	107
Death of a ladies' man	108
En tanke om en barkbåt	110

Det tar sig

2015-04-27 19:22:10

Sitter och går igenom alla PHP-moduler för temat. Redigerar, översätter och gör annat som jag anser vara nödvändigt. Avnjuter även min traditionella kvällen-innan-tenta-whisky. Mackmyra Brukswhisky denna gång.

Neurotisk kemi

2015-04-28 16:24:29

I tentatider slås jag alltid av hur människors egna krav på prestation kan påverka in absurdum. Den senaste skrivningen i analytisk kemi (eller mer populärt analkemi) tycks ha fått många kursare att totalhaverera. Det har varit nervösa sammanbrott, magsymtom och en stor portion av degåraldri. Under en period trodde jag själv att det nog kommer bli ett U, men det var mest på grund av att jag gjorde allt annat än att plugga. Kursen kändes ju verkligen inte omöjlig; bara extremt tråkig. De sista dagarna gjorde jag ett halvhjärtat ryck utan att få någon som helst panik över att inte göra tillräckligt. Den mesta tiden tycktes ändå gå åt till annat utan problem.

Nu har jag visserligen inte skrivit något U under den här utbildningen, men jag har gjort det förr. Det blev faktiskt ett flertal omtentor, med tidiga lördagsmorgnar som följd. Så jag vet vad jag pratar om. Jag studerade för dåligt och för lite. Det kändes inte tillräckligt roligt, helt enkelt. Förvånansvärt nog lyckades jag ändå alltid sätta omtentorna. Nu tycker jag att det (för det mesta) är stimulerande att läsa, och det finns ofta en stark vilja och motivation närvarande som jag saknade då. Men de där kraven som liksom får magen att slå knut på sig själv släppte jag i samma veva som jag tog studenten. Idag läser jag kravlöst, men utmanar ändå mig själv i att nå bra resultat. Att misslyckas är inte hela världen. Man reser sig igen. Man skriver en omtenta. Ibland kan det dessutom behövas en annan infallsvinkel. Att gå in med inställningen att något inte kommer gå vägen kan vara direkt fatalt för utfallet.

För egen del gick jag idag ut ur tentasalen med känslan av att vara godkänd. Måhända är känslan totalt missbedömd, men jag tänker leva på den tills resultatet kommer. Det finns ingen mening med att oro sig i onödan.

"Ingenting är omöjligt. Det omöjliga tar bara lite längre tid."

Farmor (1922 - 2014)

2015-04-28 20:03:45

Idag är det tydligen ett år sedan farmor dog. Min söta, lilla farmor. Hon som i min barndom alltid bjöd släkten på husmanskost varje söndag. Som alltid pekade på snödropparna när våren kom. Som alltid ställde upp när man var sjuk. Farmor och farfar (som dog 2010) gav mig så otroligt mycket. Värderingar, kärlek, omtanke och tid. Men de gav mig även minnen. Jag minns fredagsshoppingen på Robin Hood, Märklintåget som inte fungerade, förrådet där det alltid fanns en back med läsk, äppelträdet som producerade Ingrid-Marie till förbannelse, godisskålen som alltid var fylld, farfars mackor med ett metertjockt lager av "leverpatäjj" (han var skåning, själen rakt igenom) och inspelningarna av "Flytten" och "Plankan" på VHS som vi såg om och om igen.

Så här var det naturligtvis inte på slutet. Som med allt annat som blir gammalt tynade karaktärerna sakta men säkert bort. När farfar blev dålig sommaren -10 ställde jag upp för farmor så gott jag kunde. Jag var hos henne flera timmar varje dag. Hon kunde inte gå sedan flera år tillbaka. Hon var isolerad. Vi drack kaffe, pratade, tittade på TV. Jag var närvarande. När hon sov brukade jag ibland uppehålla mig i rummet som vi kallade biblioteket, där de hade alla böcker. Jag läste, och upptäckte. Min sommar som 20-åring kanske inte var den häftigaste, men jag ångrar den inte. Jag vet att hon uppskattade det.

Efter att farfar försvann hamnade hon på ett så kallat "särskilt boende". I början var jag och min kusin M där och drack kaffe med henne så ofta vi kunde. Hon ville hem. Hem till Orrstigen. Det smärtade att se hennes sorg, och man försökte alltid prata om något annat för att lätta upp. Men sakta tynade även sorgen bort. Tillslut var det nog inte mycket kvar. Hon gav upp. Så en aprilnatt, lite mer än tre år efter flytten, somnade hon in. Jag minns dagen så väl. Vi visste att det bara var en tidsfråga. Jag hade tenta i mikrobiologi fredag samma vecka. Så jag och pappa åkte fram och tillbaka till Karlstad för att hämta mina böcker och anteckningar (som jag, det organiserade kaoset, såklart hade glömt) så att jag skulle kunna plugga och vaka hos henne samtidigt. Det blev aldrig så. Telefonsamtalet den natten blev slutet på historien. Med både sorg och lättnad i rösten sa pappa: "Nu träter de säkert med varandra där uppe".

En natt i Riga

2015-05-06 19:03:28

Den vårljumna natten mot tredje maj bjöd på det nya begreppet mellanfest och traditionellt ölspel med tre österrikare i en enorm men minimalistiskt och spartanskt inredd vindsvåning i Gamla stan med utsikt över Riga. Undertecknad mottog även ett - enligt henne själv - onödigt hysteriskt telefonsamtal efter att hon i vanlig ordning glidit iväg från en klubb på egen hand utan att upplysa om det. Hon språkade dessutom med en dansk, en britt och en ryska och frågade vad fan de gjorde i Riga. Slutligen nekades hon några timmar senare inträde på samma klubb för att hon var "too drunk", trots att hon var ganska redig. Vad det egentligen handlade om var att hon var sig själv. Nattens antiklimax. Så berömda Lady Taxi skjutsade sällskapet hem. Undertecknad kunde slutligen gå till sängs och få en kort men välbehövlig sömn. Nästkommande dag insåg hon att hon på många sätt hade förändrats som varelse. Eller var det kanske världen som hade förändrats?

Att springa en mil

2015-05-08 17:14:43

Ända sedan jag började med löpträning för flera år sedan har jag velat springa en mil. Det tycktes vara helt omöjligt för mig, rent mentalt. Efter fem kilometer var det som att springa in i en vägg. Hit men inte längre sa min hjärna bestämt. Någon gång kunde jag eventuellt klämma upp till ännu en kilometer, men det var ytterst sällan. Som utmaning skrev jag ändå upp den där milen på min bucket list. Man ska ju se möjligheter i stället för hinder.

Så i oktober förra året sa någon till mig att alla kan springa en mil. Alla. Kort därefter slutade jag springa helt och hållet. Motivationen var som bortblåst. Inget kändes längre roligt. Min vakna tid ägnade jag mest åt det jag inbillade mig var det enda som jag var bra på: att plugga.

Men så blev det en ganska mild och kort vinter. Jag blev rastlös helt plötsligt. Utan att mäta något gav jag mig kvällstid ut på rundor som antagligen inte var längre än tre kilometer. Lungorna smärtade, snoret rann och kylan bet i skinnet. Men jag fortsatte. Och jag modifierade rundan. Ökade. Jag hade ingen aning om hur långt jag sprang då, bara hur länge. Tiden kröp uppåt. Efter några veckor laddade jag ner en app och mätte. Åtta kilometer visade den. Jag blev smått euforisk. Och fortsatte. När spåret blev isfritt tog jag en runda. Vek av ut på det längre spåret. Kom hem. Appen visade på en mil. Sedan dess har jag klämt in en mil nästan varannan dag. Ibland är det helt underbart. Ibland vill jag bara dö. Men jag gör det.

Någonstans i bakhuvudet finns dina ord kvar. Det är nog det enda som finns kvar, när jag tänker efter. Men det kanske var tack vare dem som jag tillslut klarade milen. I så fall är jag tacksam. Ibland lyssnar jag ju faktiskt.

Tidlös

2015-05-09 15:48:11

Jag skulle vilja ha en klocka ur funktion med visare som sedan länge slutat gå, så att minuter blir till en evighet. Jag skulle vilja ha en tidlös kalender som inget bläck i världen kan skriva i, så att varje dag blir till ett äventyr. Jag skulle vilja ge mig iväg utan karta och driva runt utan mening och mål, så att varje väg jag vandrar är okänd. Endast då vet jag var och när vi möts.

Altrustisk halvmara

2015-05-11 19:07:34

Jag har tidigare funderat på att springa The Angkor Wat International Half Marathon till förmån för barnsjukhuset som jag ska göra praktik på. Avgiften är \$100 per person (där en del går till sjukhusets verksamhet av vad jag har förstått). Efter att ha berättat om loppet för L som ska med så blev även hon sugen på detta. Idag pratade vi om att inte bara springa halvmaran, utan att även försöka påbörja någon slags insamling till sjukhuset i samband med detta. Som ett brev på posten fick jag ett sms med frågan om jag fortfarande hade kvar min Xbox360, eller om jag hade sålt den (vilket jag tidigare har funderat på eftersom den bara står i Örebro och dammar). Svarade att jo, den finns kvar. Är jag intresserad av att sälja den då? Ja, det är jag väl.

Perfekt. Så ur intet uppstod plötsligt en möjlighet att få något slags startkapital till insamlingen. Konsollen gör mer nytta hos någon som spelar på den, och pengarna mer nytta hos dem som verkligen behöver alla medel de kan få. Förhoppningsvis kanske jag kan få upp priset när det går till ett bra ändamål. Spontant har jag spånat fram detta:

jag ska träna för halvmaran och springa den för the better good

jag ska avyttra sådant jag inte behöver och donera pengarna

jag ska försöka få vänner, bekanta och annat folk att ge något litet bidrag

För någon som är ganska kass på det här med planering så är det väl en bra början. Även om jag känner att jag kommer sakna GTA V lite, så inser jag ju också att jag oftast tröttnar på att spela efter typ 20 minuter. Jag hinner sno en bil, dra iväg en granat och sedan hoppa ut från ett flygplan och dö. Därefter stänger jag av skiten. Dessutom har jag ju varken TV eller ens apparaten i samma stad som jag själv. Så det kanske ligger något fint i att ge upp en sådan sak för något mycket större? En person kan inte göra allt, men alla kan göra något.

Jag vill alltså härmed försöka dra mitt strå till stacken. Jag kanske inte kommer rädda hela världen, men jag hoppas att jag har möjligheten att göra den en smula bättre.

Ode till Fjällfilen

2015-05-12 16:46:28

Favorit i repris! En dikt + tillhörande text som jag skrev förra året på begäran av min vän ankan. Fetthalten är dock inte längre varierbar av förpackningen att döma, men filen är lika god ändå (och mamma ser alltid till att det finns i kylskåpet när jag förärrar dem ett besök, eftersom jag annars är hardcorestudent och äter gröt ty portionpriset << fjällfilens dito). Ytterst spännande att se om man får digital påhälsning av Norrmejerier även denna gång jag publicerar texten. I så fall: all kärlek till er.

smeker varsamt min epitelklädda gom skonsam för magsäcken när den är tom syrlig som en vass och elak kommentar en fetthalt som kan kallas varierbar naturlig likt en osminkad brud vit som Kebnekaise i vinterskrud kylskåpstempererad svalkar den som mest fjällfil varje dag gör livet till en fest

På begäran: en hyllning till Fjällfil® (det är tydligen ett registrerat varumärke så jag bör kanske klämma in några sådana krummelurer för att gardera mig). Denna krämiga - som är från Mamma Mu kommen - mejeriprodukt borde vara en mänsklig rättighet enligt allehanda konventioner. Om det var möjligt så skulle jag leva på enbart Fjällfil® tills jag dör, men jag misstänker att det kommer ge mig näringsbrister och andra otäcka åkommor i det långa loppet. Fast å andra sidan så skulle jag ju i så fall verkligen få leva på Fjällfil® ända in i döden, bortsett från det lilla faktum att döden kanske inträffar en aning tidigare än vid varierad och näringsriktig kost.

Så... gott folk! Låt oss nu gå man ur huse och vallfärda till butiken så att alla kan få förunnas en stor skål av detta svenska underverk till frukost i morgon. Länge leve Fjällfil®!

OBS. detta är då alltså inte ett sponsrat inlägg på något sätt, utan jag är bara lite tokig på riktigt.

Det nakna ungarlivet

2015-05-13 19:35:10

Idag nådde jag nog mitt livs botten, om en sådan existerar. Efter den sedvanliga kvällsrundan i spåret insåg jag att jag knappt hade något ätbart hemma (med västerländska mått mätt, alltså). Inte ens konserver. Min sista, halva rallarhalva kunde jag inte äta. Havregrynen tog slut i morse och då skulle jag ju - ve och fasa - inte ha någon frukost alls i morgon (fast kaffe har jag självklart så att det räcker i händelse av krig). Jag kokade därför makaroner, rotade fram en påse riven ost i frysen som jag säkert rev när jag började plugga i Karlstad och toppade slutligen med en klick bostongurka som passerat sitt bäst före-datum. Måltidsdrycken blev dessutom en skvätt alldeles för billig whisky som jag vägrar nämna vid namn. Men fan - jag förtjänar väl det bästa av det bästa efter att ha åstadkommit ett VG i analkemin?

Empiri

2015-05-15 12:15:02

Finns det människor som är inkompatibla med allt, likt en nyckel som inte öppnar någon dörr? Somliga tycks varken kunna konjugeras eller kompletteras. De är stöpta i en form som inte verkar passa in på en enda plats i universum. Ljudvågorna från deras hjärtslag ebbar ut i oändligheten utan att någonsin bli uppfattade. Deras existens tangerar aldrig någon annans, för de löper alltid parallellt längs med resten av världen, och parallella linjer möts inte. Måhända består de av en så ovanlig kemisk sammansättning, att det inte kan ske någon reaktion vid blandning. Eller så har de kanske blivit stämnda i fel tonart av en tondöv musiker utan gehör och stämgaffel. Kan det vara så att det faktiskt har skett något slags fabrikationsfel? Så är det ju naturligtvis. De måste helt enkelt vara resultatet av någons tillfälliga slarv i tillverkningsprocessen. Det här med precision och noggrannhet är viktigt har jag hört.

Den oresonliga rumtiden

2015-05-15 15:00:14

Är det möjligt att för en stund lösa upp rumtiden utan att det krävs avancerad teknik och antimateria? Att få dimensionerna att plötsligt bli fristående, så att rummet inte längre är ett rum och att tiden stannar upp likt en bottenfrusen flod om vintern? Jag har ägnat rumtiden många tankar det senaste året, ty ju mer tid som förflyter i mitt liv desto mer obegripligt verkar det bli.

Ibland tycks det mig nämligen just som att rumtiden momentant separeras eller hamnar i oordning. Jag blir tidvill, dagvill och helt jävla förlorad i rymden. Dessa fysikens lagbrott verkar dessutom ske allt mer frekvent, i varierande grad. Det kanske bottnar i en obetänksamhet för vad som sker runt omkring mig när jag befinner mig i mitt egna universum. Men det kan också vara en aversion för tid som ett konventionellt mått i samhället. Tiden är grundläggande för den moderna människans liv och vardag. Vi behöver den när vi ska förflytta oss i rummet, när vi ska ingå överenskommelser, när vi ska mötas, när vi ska planera et cetera. Tiden låter oss helt enkelt synkroniseras med varandra i ett realtidssamhälle som befinner sig i ständig vakenhet och rörelse. Tiden leder till stress och en insikt om att allting bara rör sig hejdlöst framåt, trots att man själv verkar stå stilla.

Min defekta rumtid gör ibland att jag hamnar i en del dråpliga situationer. Det händer att en dag blir till en evighet, så att jag tvingas hejda mig för att verkligen inte få för mig att det är en evighet som har passerat när måndag blir till tisdag. Det händer också att jag inte ens tänker på att tiden existerar, så att jag missar att jag skulle ha förflyttat mig i rummet. Jag har egentligen ingenting emot min något udda tidsuppfattning för egen del, så länge den inte drabbar andra. Det finns inget mer underbart än att glida runt i ett universum där tid och rum har luckrats upp, och man för ögonblicket får möjligheten att befinna sig överallt samtidigt. Att liksom bara existera utan att tänka på "var" och "när".

Kanske det ändå är i dessa tillstånd som jag faktiskt finner mig själv vara som allra lyckligast.

Faith No More: Sol Invictus

2015-05-18 14:51:41

Vad får man om man kör valfri onischad skivbutik genom en blender och kryddar det rejält med Mike Pattons sanslösa röstomfång? Man får Sol Invictus. Garanterat. I stället för att vara en duktig student och läsa om hemostasen så har jag ägnat hela eftermiddagen åt att lyssna på det som vi alla självklart har väntat på sedan singeln Motherfucker släpptes i höstas, nämligen Faith No Mores första album på 18 år.

Detta är så bra. Så äckligt jävla bra. Mitt fula och häftiga vokabulär är inte stort nog för att ge min helt och hållet subjektivt musikkritiska åsikt av denna platta. Det är spretigt. Det är kaotiskt. Det är vackert på sitt sällsamma sätt. Precis så som jag vill ha saker och ting i livet.

Bästa spår: From The Dead

Höger är det nya vänster

2015-05-19 08:55:54

Det här är inte ett politiskt debattinlägg, även om rubriken mycket väl skulle kunna beskriva det nuvarande läget i den svenska, politiska soppan. Nej, detta är betydligt mer allvarligt och angeläget än så. Utvecklingen har oroat mig länge, men nu har det spårat ur fullständigt.

Det gäller naturligtvis Sveriges cykelbanor och motionsspår. För där tycks det - mer eller mindre - råda någon slags trafiknarki. Sedan barnsben har jag blivit itutad att "man går på vänster sida och cyklar på höger dito", men denna till synes mycket enkla konvention verkar inte gälla längre. Människor går överallt. De cyklar på höger och vänster sida. De befinner sig högt och lågt, vitt och brett. Det är som om någon har öppnat Pandoras ask och släppt lös alla övervintrade, trotsiga rebeller från punkens era. Alltså. . . SKA DET VARA SÅ JÄVLA SVÅRT ELLER? Frågan måste ställas versalt med tillhörande, målande svordom som kraftuttryck. Det är nämligen precis så jag skriker den i mitt huvud varje gång jag kommer joggandes i spåret på vänster sida och ser en tvättäkt vardagsluffare på söndagspromenad komma gående mot mig. På min vänster, det vill säga.

Det är ju som bäddat för spaghettiwesternduell med ledmotiv av Ennio Morricone uppspelandes i bakgrunden. Det är hen eller jag. Att äta eller ätas. Survival of the fittest. Jag tvärvägrar att ge upp. FLYTTA PÅ DIG DÅ, DIN SATANS TRAFIKMARODÖR skriker jag i huvudet så att det överröstar Morricone. Inte ens Clinton skulle utmana ödet i den situationen. Jag spänner ögonen när jag närmar mig min fiende. I detta läge är det viktigt att hålla en stadig kurs, och att tydligt visa att man inte har någon som helst tanke på att vika av minsta lilla nanometer. Oftast fungerar det, och rivalen kliver in mot mitten.

Vän av ordning har således segrat igen. Jag är den Onde och den Fule i spåret. Men vad gör man inte för att få ett smakprov av segrans sötma?

Känd från The Guardian

2015-05-20 16:36:41

Jag erkänner: jag brukar googla mitt eget namn då och då. För det mesta vet jag ju vad som dyker upp, men emellanåt hittar jag - genom Googles bildsök - fotografier som jag har laddat upp på Flickr. Detta för att jag licensierar dessa under cc-by-sa (copyright är ju så omodernt och tråkigt). Nu senast upptäckte jag exempelvis att The Guardian har publicerat en av mina bilder i samband med en debattartikel angående Australiens sjukvårdssystem. Men det är inte bara det. För vad som är ännu roligare är att det faktiskt är en bild på mina egna blodceller som jag har tagit genom ett gammalt Nikon-mikroskop med hjälp av kameran i min värdelösa mobiltelefon. Ingen höjdaroptik med andra ord. Man kan väl kanske uttrycka det som att en av mina selfies (eller cellfies, hehe) har publicerats i ett inte helt obetydligt medium. Allt detta utan minsta lilla ansträngning från mitt håll.

Nytt mål i livet alltså: världsherravälde.

En enkelbiljett till evigheten, tack!

2015-05-29 15:31:50

Nu är biljetten till Vietnam bokad. Ingen återvändo. Utresa tjugofemte mars 2016, alltså på långfredagen för den som gillar högtider. Innan dess ska ett tioveckorsprojekt slutföras på nio veckor, och väl på plats ska jag även få ihop ett examensarbete inom hematologi. Planerat datum för tillbakaresan är sjuttonde juni. Troligtvis från Hanoi, om intresseklubben vill anteckna. 84 dagar på vift. Eller på drift, om man som jag gillar Kerouac och beatniks. Framläggning göres sedan före midsommar innan läroanstalten bommar igen för semester. En vecka senare än övriga, men mig gör det inget. Därefter väntar hemlöshet, arbetslöshet och antagligen även någon slags tomhet och ensamhet i livet. Sammanfattat i en enda -het passar osäkerhet som handen i handsken. Heisenbergs osäkerhetsprincip gäller inte bara på subatomär nivå, vad mig beträffar. För när jag är på väg vet jag inte var jag är någonstans, och när jag är någonstans vet jag inte vart jag är på väg. Hur fan kommer denna cirkus sluta? Kanske skeppet kantrar redan på sin jungfrufärd i höst. Min oförmåga (och i viss mån ovilja) till planering gjorde nästan så att jag igår fick ta in på Pensionat Parkbänk en bra bit från denna källarhåla, som i lagens mening benämns som mitt hem (d.v.s. min folkbokföringsadress). Total avsaknad av konsekvensanalys i min hjärna emellanåt. Jag är inte den som stressar och får panik när oväntade situationer uppstår, som tur är. "Det löser sig" tänker jag väl. Enligt egna högst ovetenskapliga, empiriska studier på området gör det ju faktiskt det. I alla fall för det mesta.

I mitt förvirringstillstånd irrade jag dessutom in på universitetsbiblioteket idag. I helgen ska jag således ha tête-à-tête med de framlidna nobelpristagarna Tomas Tranströmer (må han vila i frid) och Pablo Neruda (relativt rutinerad vila-i-fridare) ute i skogen. När livet har tappat sin substans får man helt enkelt leta efter den igen.

Flow

2015-06-05 19:42:55

Igår skrev jag vad som bör ha varit min allra sista tenta på utbildningen. Bör, därför att jag helt enkelt inte vågar garantera ett godkänt i kursen och därmed kan det således bli en omtentamen. Jag har nämligen ägnat en stor del av min tid åt att antingen skriva helt andra saker - vilket flödet av lyrik kanske kan vittna om - eller att läsa inspirerande textmassor. Jag känner faktiskt inte alls igen mig själv längre. Förra våren blev jag visserligen också ofokuserad i studierna. Då drabbades jag av någon slags livskris och hoppade till exempel fallskärm i stället för att lära mig symtomen på angina pectoris. Men det var inte på det här viset då. Jag vill påstå att jag ibland nu för tiden faktiskt uppnår det tillstånd som inom psykologin kallas för flow. Jag tror att flow är något man bör ta tillvara på. Därför har jag lagt studierna lite åt sidan för tillfället.

Eftersom det var en eftermiddagstenta tillbringade jag tiden innan skrivningen på universitetet. Jag försökte göra ett sista ryck, men fick tillslut känna mig besegrad av mitt ofokus. Så jag bredde i stället ut mig på den berömda gräsmattan som ser ut som något från Teletubbies, och stirrade rakt ut i oändligheten i två timmars tid. Högt där uppe bland molnen såg jag en rovfågel - gissningsvis en vråk - cirkulera. Där och då kände jag ett visst växande avund. Jag ville plötsligt också glida runt med luft under utslagna vingar i den vida tystnaden, och ha utsikt över ett landskap som drunknar i solsken. Jag ville inte skriva någon jävla tenta i klinisk kemi. Jag ville flyga som vråken. Jag ville rida på termikvindarna. Jag ville tänja på gränserna. Men tillslut fick jag känna mig besegrad även i den tanken och släpa mig bort till tentasalen. Hyfsat snabbt och smärtfritt var proceduren ändå över.

Nu väntar i stället åtta veckors jobb. Åtta veckor, som har potential att gå till historien som de tråligaste hittills. För den här staden har börjat tära på mig igen. Jag kommer ta varje tillfälle i akt till miljöombyte; att förflytta mig till platser som ger mig fria luftvägar. Just nu känns allt mest som konstgjord andning. Av erfarenhet vet jag att det inte bådär gott.

Insikter

2015-06-09 19:27:12

Efter att ha gjort min andra jobbdag (av totalt 39 denna sommar, nedräkning pågår för fullt) så kan jag konstatera att 1) primärvården är, som jag trodde, ingenting för mig och 2) speciellt inte en liten vårdcentral samt att 3) mitt huvud har fyllts till bristningsgränsen av helt nytt stoff och det väljer typ över. Igår när jag kom hem, efter första dagen, var jag så mentalt och fysiskt slutkörd att jag bara låg apatisk på sängen hela kvällen. Då kändes det som om marken under mig hade öppnat sig och att jag trillat rakt ner i infernots sjunde krets. Jag såg verkligen inte vad jag hade där att göra överhuvudtaget. För jag är ingen människomänniska. Jag försöker anstränga mig, men det här med att vara vårdande och att sticka folk kommer inte naturligt till mig. Gudvetvad som händer den dagen jag ska behöva ta hand om någon som är rädd för provtagning. Ska jag, en totalt oblödig person, trösta eller lugna någon annan? Eller ännu värre... ett barn! Vad ska JAG prata om med ett barn? Vädret? Knappast. Blixten McQueen? Jag har ju inte ens sett Bilar. Något jag däremot är tacksam över än så länge är mina kollegor på labbet. De är helt förstående med att jag är världens jävla blåbär, och de är väldigt pedagogiska och metodiska i sina förklaringar.

Idag insåg jag däremot att det inte tjänar någonting till att bli handlingsförlamad bara för att jobbet är smått ruttet, så jag tog mig själv i kragen och handlade, fixade matlådor för resten av veckan samt sprang milen. Efter denna sommar kommer nog inte höstens praktik kännas fullt så dramatisk. Nu får jag ju till och med en extremt generös, fet lön för mödan. Jag kanske kan köpa mig ett liv för de pengarna? Just nu känns det behövligt. Ett nytt liv, alltså.

Från klarhet till Klarälven

2015-06-12 19:19:16

En vecka av totalt åtta är nu avklarad. Att det har tryckts in enorma mängder av nytt i mitt huvud märktes mycket väl i morse när jag lyckades försova mig. Tur i oturen - jag hann i tid trots missödet. Stämplade in 07.57, knappt vaken och utan koffein i mitt blodomlopp. Eftersom vi nästintill inte hade några patienter gick dagen ändå väldigt bra, och det är ju huvudsaken. Faktum är att det hela går över förväntan, om jag ska vara ärlig. Efter fem dagar har jag ändå fått en hyfsad uppfattning om hur allt fungerar och vad jag ska göra. Dessutom verkar mina kollegor vara nöjda, och det får ses som ett gott betyg. Kanske kan resterande sju veckor flyta på ganska bra, om jag har tur. Fast de fikar till förbannelse på det där stället, så jag börjar fundera på om jag ska behöva öka på träningen för att inte rulla hem sommarens sista arbetsdag. Eller så får jag helt enkelt ha karaktär nog att låta bli gottebitarna.

När jag stämplade ut kände jag spontant i den stekande värmen att det var dags att inviga Klarälven som badvatten, efter snart två år i staden. Med mig fick jag labradoren Svea inklusive ägare, som jag kallar för mitt hjärta. Hjärtat tittade dock bara på. Temperaturen i vattnet var inte alls så inbjudande som jag hade hoppats på, så någon längre simtur var det inte tal om. Men efteråt knäppte jag en efterlängtd IPA, satte mig i gräset vid strandkanten och njöt av den nedstigande solen. Och just i den stunden infann sig Lugnet.

I det stora hela kände jag mig ändå ganska nöjd med dagen, där i Lugnets trygga famn.

Passus från Skutberget

2015-06-21 12:36:03

De kluckande vågorna ter sig som en harmonisk symfoni i mina öron. Den blåa, vidsträckta himlen speglar sig i det sjungande vågsvallet, och böljornas toppar gnistrar likt ett stjärnklart himlavalv en midvinternatt. I horisonten tornar ett molnmassiv upp sig, som alptoppar täckta utav snö. Plötsligt hörs ett beklagande ljud från andra sidan bukten. Det gör mig medveten om att det här är en plats där industri och natur sammanvävs och existerar i ett slags symbios. Kanske kan man inte begära mer av en klippa som befinner sig ett stenkast från stadsgränsen.

Det är väl naturlig skönhet på ett industriromantiskt vis.

Vattnet som omsluter mina nakna fötter är kallt. Inte sådär härligt sommarljummet som det ibland kan vara vid strandkanten. Men det kalla vattnet är ändå skönt, på sitt vis. För det kalla erinrar om att livet inte alltid är som man väntar sig. Precis som att vattnet vid strandkanten är kallt, och inte ljummet. På den här platsen är vattnet kallt för att det är i ständig rörelse, och det är ju livet också. I ständig rörelse, alltså. Om vattnet är ljummet så kanske det även är stillastående. Jag tror stillastående vatten är ganska fattigt på syre och näring. Två saker som krävs för att liv ska växa och frodas. Så om livet är ljummet kanske det också är stillastående, och således inte innehåller så mycket syre och näring. Så ett kallt liv kan alltså vara ett liv i rörelse. Fast det vore nog behagligt om Golfströmmen hade vägarna förbi med sitt uppvärmda vatten.

Varmt vatten kan ju faktiskt också vara i rörelse.

Minimalismen hos en dum telefon

2015-07-05 12:34:08

För precis ett år sedan bytte jag ut min smartphone mot en dumbphone under lite mer än en månads tid. Detta innebar i sin tur att jag var utan musik, bank, kamera, kartor och all världens information i min ficka när jag var på språng. Ganska snabbt upptäckte jag att det var både begränsande och befriande med endast möjligheterna att ringa och sms:a. Jag blev mer närvarande i verkligheten, samtidigt som jag blev tvungen att planera och tänka lite mer. För det var inte längre bara att föra över pengar när kontot sinat, eller att beställa biljetter till telefonen med några knapptryck. Jag kunde heller inte längre skärma av mig från omvärlden med musik, slå upp ord i SAOL eller söka på adresser när jag inte visste vart jag skulle gå.

Det var en underbar och lärorik tid. Fast jag återgick ju så småningom till smartphone igen, eftersom det underlättade vardagen. Under året som gått har jag ibland saknat den tiden lite. Egentligen är det ju ingen motsättning att ha en smartphone och ändå uppleva befrielse. Det är naturligtvis användandet i sig som är problemet, inte telefonen.

I fredags bytte jag så i all hast på morgonen ut min smartphone mot samma dumbphone igen; dock bara för en dag. Detta i ren protest efter att en uppdatering av Spotify gjort så att jag inte längre kunde lyssna på musik. Det skulle visa sig vara tuffare än jag hade räknat med. Jag hade inte lagt över hela telefonboken då jag inte sms:ar så mycket, men plötsligt dök det upp flera sms under eftermiddagen och kvällen från för mig okända nummer. Telefonens begränsningar gjorde så att jag inte kunde söka upp avsändarna, som naturligtvis fanns i min ordinarie telefonbok. Jag befann mig på Putte i Parken och hade alltså inte heller tillgång till dator. Att behöva fråga vem som skickat känns ju faktiskt lite dumt, när det antagligen är någon man ändå känner någorlunda väl. Det var ju ändå inget personligt.

När jag på senare tid har observerat människor omkring mig - både på jobbet och ute i verkligheten - känner jag mer och mer ibland att jag skulle vilja byta till en dumbphone igen. För telefonerna tycks ha blivit en alldeles för stor del av människors liv och vardag. Det är skrämmande att vi förlitar

oss så mycket på en liten elektronikpryl vars batteritid ofta inte räcker i mer än ett dygn. Vi går omkring med så mycket information om oss själva i våra fickor. Människor sitter och stirrar på skärmar i stället för att observera vad som sker runt om dem. Världen är så jävla vacker men det är det ingen som ser längre, för alla är så upptagna med att titta på den senaste instagramuppdateringen av någons latte macchiato på Espresso House.

Jag överväger alltså att byta igen. För det vore inte en nedgradering av telefonen, utan en uppgradering av livet.

Mentala fallskärmshopp

2015-07-12 21:22:12

Plötsligt så kommer man till en punkt i tillvaron där man inser att det är dags att tänja på gränserna och kliva utanför sin vanemässiga och trygga komfortzon. Först tvekar man lite grann, för utanför komfortzonen finns det Okända, och det Okända kan tyckas vara läskigt till en början. Man drabbas snabbt av obehagskänslor, och det är lätt att ge vika för rädslorna och kliva tillbaka in i myshörnan igen där man känner sig säker. Det finns ingen mening med att göra det. Så man spänner musklerna. De mentala musklerna. Det Okända är inte farligt eller oöverkomligt. Det Okända är inte övernaturligt eller allsmäktigt. Det Okända är endast vägar som man inte har vandrat, tankar som man inte har tänkt och upplevelser som man inte har erfarit. Jag har bestämt mig för att ge mig ut på dessa vägar som ännu inte finns utmarkerade på min karta över livet. Ju fler stigar, desto mer detaljerad världsbild. Saker och ting klarnar upp mer och mer för varje ny insikt och erfarenhet som kommer till mig.

Under en av mina irrfärder hamnade jag på en plats som jag tidigare bara har besökt dagtid och i sällskap av någon. Denna gång vände jag upp och ner på allt genom att gå dit ensam i den sena sommarkvällen. Jag vet inte om det var för att fördriva tiden, eller om jag just för stunden inte hade någon annanstans att ta vägen. Där och då kände jag trots allt mer samhörighet med de bilder som jag betraktade än vad jag misstänker att jag någonsin kommer känna med en annan människa. De talade till mig, och jag talade till dem. Eller var det kanske ölen jag druckit som talade? Jag tog mig slutligen till toppen och där mötte jag din blick. Jag minns inte längre ditt ansikte, men jag minns dina ögon. Jag kände som vanligt ingen samhörighet, men jag kände glädje när du bjöd mig på kaffet och ditt leende. Kanske var det utav medlidande för en ensam och drucken själ bland övriga binära besökare där i solnedgången. En solnedgång som framkallade en nästan magisk gradient över staden.

Det heta kaffet värmdes åtminstone upp mitt inre en grad eller två. Dina ögon likaså.

Ägget som försvann

2015-07-29 19:15:10

Hur kan ett ägg försvinna från ett kylskåp? Det försvinner om någon tar det, naturligtvis. Men om - låt oss säga mitt ägg - inte är kvar där jag lade det, betyder det då att någon har flyttat på det? Kanske rent av ätit upp det? Ägget i historien är inte mitt, men det hade det lika gärna kunnat vara. På arbetsplatser måste vi ju dela på gemensamma utrymmen broderligt (och systerligt). Detta innefattar i allra högsta grad kylskåpet i fikarummet. En plats där man förvarar både privata och delade livsmedel. När jag lägger in något där som är mitt eget, så förväntar jag mig självklart att detta något ska vara kvar där när jag vill äta det. Om ägget (eller annat valfritt förtärbart objekt) inte längre finns i kylskåpet när jag blir sugen på det så uppstår ett mysterium av ofantliga mått: vem fan har tagit mitt jävla ägg?

Vad är det då för typ av människa som stjälar andras saker i ett kylskåp?

Det kanske är en spänningsgrej. Det ger måhända tjuven i fråga adrenalin-kickar att smyga runt i fikarummet och veta att man nu äter av förbjuden frukt. Eller så kanske det är av renaste snålhet. Man tar vad man hittar som ser ut att ligga där så ensamt. Helt enkelt för att man är lat och håller för hårt i pengarna. Så hårt att man inte vill köpa något eget att tugga på. Vid sammankomster så sitter det alltså sedan en person där bland övriga oskyldiga; en person som inombords hånskrattar när den bestulne högt klagar över att "nu är det någon som tagit mitt ägg igen". För kronan på verket måste väl ändå vara det här med att bevittna reaktionerna som ens lilla kriminella läggning orsakar?

Kanske får vi aldrig veta vem det är som tar andras ägg. Än mindre ställa denne till svars för det hemska brott som begåtts. Men man kan ju aldrig låta bli att fundera, och misstänka.

Alla är skyldiga, tills motsatsen har bevisats.

När stjärnor faller

2015-08-13 12:27:42

Det kändes som en lättnad när det äntligen blev glesare mellan träden och dagens sista ljus trängde sig fram till näthinnan. Efter att ha vandrat den några kilometer långa stigen genom en mörklagd skog var det befriande att komma fram till målet. En plats med utsikt över slätten. Vi slog oss ned på klipporna. Dagtid kan man se ända till den berömda slagghögen härifrån. Nu var landskapet målat i skymningens och nattens färgskala och det var svårt att urskilja detaljer; det mesta smälte liksom samman. Men överallt syntes utspridda, lysande punkter från samhällen och enskilda gårdar. Ljuset dallrade likt stearinljus i kvällsluftens turbulens. Men vi var inte där för att titta ner. Vi var där för att titta upp. För ut mot oändligheten började andra dallrande ljuspunkter framträda på ett himlavalv som blev allt dunklare. Den här kvällen skulle stjärnorna falla.

Vi öppnade varsin alkoholfri öl. Smaken hade inslag av honung och citrus. I väntan på mer mörker så blickade vi bort mot horisonten och staden som vi båda har lämnat men ändå alltid tycks återkomma till. Nu satt vi på ett betryggande avstånd och det hela kändes nästan omnipotent. Vi började diskutera universum. Först avhandlade vi området ur ett rent astronomiskt perspektiv. Stjärnbilder, hemisfärer, greker, araber. Skillnaden mellan meteor, meteorit och meteorid - de små gruskorn som kom att ge upphov till det skådespel var där för att bevittna. Sedan gled vi över på det filosofiska planet. Det gör vi alltid. Vi tycks båda vara lika vilsna i universum emellanåt, och vi var båda överens om att det är skönt att vi oavsett avstånd alltid har varandra. Vi behöver egentligen inte ens säga så mycket. När hjärnaktiviteten ligger på samma våglängd så förstår man ändå. En slags telepatisk ömsesidighet. Så där satt vi med alkoholfri öl ute i det fria, med utsikt över gamla hemtrakter och en värld som höll på att somna.

Ovanför oss hade Perseus börjat skjuta sina brinnande pilar. När en kylig nordanvind smekte min kind blev jag plötsligt varse om att det blivit väldigt sent, så vi bestämde oss för att gå tillbaka igen genom den nu kolsvarta skogen. Under vår kusliga vandring på skogsstigen lyste vi upp mörkret med eurforin över att ha bevittnat de små gruskornen som slungats över himlen.

Trots den vetenskapliga läggningen hos mig så är det ändå mer poetiskt

att tänka på det som stjärnor som faller.

På drift i København

2015-08-20 11:24:21

Ett par av mina sista lediga dagar har tillbringats i Köpenhamn tillsammans med en vän som tagit ett första steg ut i världen och ska alltså läsa sin master där. Troligtvis var detta mitt sista flängande innan terminen drar igång, men jag tänker helt klart återkomma till Köpenhamn fler gånger i höst. Efter den lilla tid jag nu var där vill jag faktiskt påstå att jag lärt känna staden bättre än Stockholm.

Köpenhamn är på många vis en annorlunda huvudstad jämfört med den svenska. Som turist (jag ogillar turister och således även att själv benämnas som en sådan, men jag får väl svälja min stolthet lite nu) behövde man bara ta upp en karta för att någon vänlig själ skulle fråga om man behövde hjälp. Alkohol kan med fördel köpas i vanliga speceributiker. Många uteställen tillåter fortfarande rökning inomhus, till exempel den trånga och sunkiga (gay)bar vi besökte. Inga tiggare (eller - om man ska vara politiskt korrekt - EU-migranter) syntes till någonstans, så jag misstänker att Danmark har tagit till ganska hårda tag för att få bort dem ur åtminstone den centrala stadsbilden.

Eftersom jag var där för min väns skull så hade jag inga krav på saker som jag ville hinna med, utan jag liksom bara var. Som på drift. När han skulle bråka lite med sin korkade hyresvärd så gick jag en sväng till vattnet vid Sydhavn och slog mig ner vid strandkanten. Jag betraktade vindsurfarna där ute som så säkert i solskenet red på vågsvallet, och i skyn observerade jag den frekventa trafiken till och från Kastrup. Detta fick mig att skriva några rader i min bok, bland annat detta rim:

Aeroplan i massor som kommer på led
Från fjärran de farit och nu ska
de ned Det får mig att inse att världen är stor
Jag vill ej bli begränsad till
där jag bor

En sällsam historia från ett bibliotek

2015-09-18 22:30:27

När jag vaknade upp i mitt barndomsrumms säng i morse - med regnet smattrandes mot rutan och en barometer som störtdök likt en fallskärmsjägare - så hade jag ingen lust att ta tag i dagen överhuvudtaget. Sen tänkte jag på den där kaffekoppen jag längtade efter, och det där förbannade referatet som jag lovat mig själv att jag skulle skriva. Så jag släpade mig ut i köket, läste de sedvanligt tråkiga lokalnyheterna och fyllde på koffeindepåerna.

För att få någon slags ro i livet så packade jag med mig artikel, en penna och min gamla dator och vandrade bort mot närområdets bibliotek. Jag visste först inte om jag skulle våga sätta min fot där. I mitt huvud såg jag hur saftblandaren gick igång så fort bibliotekarien (det är något visst med denna yrkeskategori...) kände av min närvaro - jag har en skuld på tjugo kronor sedan många år tillbaka. Kanske är det preskriberat? Någon saftblandare såg jag i alla fall inte.

När jag väl slog mig ner så var min första tanke att okej Hanna, nu ska vi arbeta effektivt och metodiskt. Du går inte härifrån förrän referatet är färdigskrivet. Jag började läsa artikeln som handlar om turerna kring upptäckten av njurens fysiologi. Mitt humör sjönk som en sten. Jag ville bara gå därifrån. Men regnet stod som spön i backen (och barometern visade under 1000 hPa, om intresseklubben vill anteckna), så jag gav det hela ännu en chans. Efter dryga timmen hade jag pinat mig genom alla de viktiga gubbar (inga gummor) som dissekerat grodor och marsvin för vetenskapens skull. Jag öppnade ett tomt dokument på datorn. Hur fan ska jag börja? När skrev jag ett referat sist? En mening formades. Bara två A4-sidor med sådana meningar, så är allt bra sen. Tankarna var lika trögflytande som sirap. Orden obegripliga. Jag började irra runt på bygget efter lite lexikon, och blev förbannad över att jag inte hittade några. Vad är detta för slags bibliotek?! När jag återkom till min utgångspunkt insåg jag att ordböckerna hade varit bakom ryggen på mig. Pustade ut. Jag slängde ner SAOL och Nordstedts eng-sve på bordet. Antecknade i marginalen på min pyttelilla utskrift. Författade en mening. Slog upp. Antecknade. Författade. Så höll

jag på ett tag, och något som liknade ett referat började ta form.

Men sen kom stormen. Den riktiga stormen. Inte den som barometern varnade för, utan en annan av mycket värre kaliber. Beaufort 12 på stormskalan. En skolklass dundrade in. Biblioteket som innan varit tyst som i graven förvandlades till ett slagfält, och jag befann mig i skottlinjen. Mitt i denna kakofoni så kom alla känslor på en gång. Ett starkt kaffesug. En vilja att bli klar. En längtan efter att få sutta artikelhelvetet i papperskorgen.

Fyra timmar efter att jag hade påbörjat mitt uppdrag så ansåg jag mig äntligen vara entledigad från skrivandet. Lite finlir bara, så är referatet inlämningsbart. Typ.

Jag kom hem med två diktsamlingar av Tomas Tranströmer, och ett mycket lättare sinne.

Biologisk och etologisk studie i fikarummet

2015-09-23 19:31:06

Följande text ska tas med en stor portion humor, och på toppen av det en nypa salt för att bevara elektrolytbalansen. Charles Darwin hade varit stolt.

Den biomedicinska analytikern (*Biomedicularis analyticus ssp*) är en mycket intressant art. Många vetenskapsmän var under årtionden övertygade om att *B. analyticus* riskerade att dö ut, då endast individer av kvinnligt kön fanns kvar i stammarna. Sedan dess har populationerna vuxit sig starkare, vilket har fått hela forskarvärlden att börja fundera på huruvida artens fortplantningsmetoder möjligtvis är av en slags partenogenes, det vill säga jungfrufödelse. Den lilla inter-individuella variation som tycks finnas hos arten ger stöd för denna hypotes. Mutationer uppstår sällan vid meiosen, varpå avarterna håller sig konstant på en tämligen låg nivå. Dessa blir sedermera ofta utstötta ur gruppen, och sköter sig själva. Tack vare avarterna höjs *B. analyticus* fitness något, då de anpassar sig bättre till miljöombyten än omuterade individer.

B. analyticus naturliga habitat är laboratoriet. De lever i flock, och underarterna föredrar olika biotoper (mikrobiologen, patologen et cetera). Flockmentaliteten är stark hos *B. analyticus*; detta blir extra tydligt när *B. analyticus* under dagen vandrar till fikarummet för att fylla på koffeinpåerna. De olika underarterna bildar då revir vid separata bord. Observationer har visat att stor oro och förvirring bryter ut, om någon individ mot förmodan frångår reviret.

B. analyticus är en på många sätt harmlös art, och dess funktion i ekosystemet är vid dags dato högst oklar. Det står dock fast att den är lika seglivade som trögkrypande (Tardigrada, eventuellt släktskap är under utredning med hjälp av DNA-teknik), och att någon risk för total extinktion därför inte föreligger.

Vandring i moskogen

2015-09-26 20:58:06

I morse när jag vaknade i gryningen så var det som att jag verkligen kunde höra den klarblå himlen ovanför mig. Ljudet trängde genom allt annat brus som brukar uppstå i arla morgonstund. Det var en sådan där dag som jag ville göra till min egen. Så jag gick upp, packade ryggsäcken, snörade kängorna och gav mig ut i världen.

Planen var att gå Skutberget - Kil, tur och retur. Allt som allt 44 km. Jag hade inte tänkt strosa, utan hålla ett ganska bra tempo. Sista bussen in till stan går ju liksom 20.14 - lite framförhållning måste jag faktiskt ändå ha ibland. Självklart glömde jag i vanlig ordning att ta med tändstickor, så det fick jag införskaffa för att slippa kall mat.

En stor del av sträckan var moskog med glest växande, väldoftande tallar. När jag efter ungefär 15 km stannade för att laga mat (laga och laga... koka vatten till frystorkat) så insåg jag att jag kanske varit lite väl tidsoptimistisk. Så jag valde mellan att antingen vända och gå tillbaka, eller att gå till Kil och ta bussen därifrån. Det blev det förstnämnda. Av ren, jävla sörenssonsk snålhet.

Under min vandring fick jag se något helt fantastiskt vackert. En uggla. Jag har aldrig sett en uggla i det vilda tidigare. Den slog ut sina vingar och lyfte, alldeles tyst. Nästan som en ande. Så satte den sig ner på en gren, högt där uppe bland trädkropparna. Tiden stannade faktiskt för ett ögonblick. Det var jag och ugglan. Vi tittade på varandra ett tag innan den flög iväg igen. I tysthet.

Aurora

2015-10-06 21:32:29

Ibland så önskar jag att jag kunde bryta de inter- och intramolekylära krafterna mellan mina beståndsdelar och svepas bort utav vinden. Lösas upp. Ändra aggregationstillstånd. Förvandlas till ett polarsken - en skimrande slöja på himlen. Värma ett fruset hjärta i arktisk kyla, bara genom att finnas till.

Momentant vilsekommen

2015-10-11 11:47:20

Insikten om att jag inte hade någon aning om var jag befann mig briserade likt en plutoniumbomb. Jag hade ju sprungit på många stigar. Ålat under och hoppat över stockar. Parerat rötter och stenar. Jag hade inte haft en enda tanke på att registrera någon slags karta i huvudet över hur jag navigerat mig. Men så uppenbarade sig det där vägskälet. Två nya stigar sprungna ur den gamla, som slingrade sig iväg i skogen åt olika håll. Jag noterade tiden. Konstaterade att jag behövde ta mig tillbaka för att hinna duscha innan jag skulle iväg för kvällen. Jag var alltså tvungen att välja någon av vägarna. Tog fram kompassen på displayen. Orienterade mig åt söder. Men så stannade jag bara upp, i mitten av förgreningen. Mitt fokus försvann ut i det oändliga intet. Vägskälet och tiden reducerades till något betydelselöst. Jag blundade.

I min kropp hörde jag hjärtat pulsera. Jag tog ett djupt andetag. Fyllde mina lungor. Bröstkorgen reste sig. Det doftade granbarr och fuktig mossa. Jag försökte tänka. Ville inte tänka. Öppnade ögonen igen. Lyfte blicken mot den gråmulna, konturlösa himlen. Jag kände att just för stunden spelade det inte så stor roll var jag var någonstans. Jag var ju här. Eller... var jag verkligen det? Tankarna blev flyktiga och fragmentariska. Tid och rum luckrades upp. Min kropp stod där vid vägskälet, men mitt sinne var långt ute i universum.

Jag önskar att det hade fått vara så. Men så såg jag något. Plötsligt visste jag precis var jag befann mig. Kropp och själ synkroniserades igen. Där kunde jag ju inte stå i evigheter. Jag hade ändå en tid att passa. Så jag valde slutligen en väg, och sprang mot min verklighet.

Jag kan inte låta bli att fundera på vad som hade hänt om jag valt den andra vägen.

En kosmisk kopp kaffe

2015-10-19 20:08:24

I apati stirrade jag ner på den blanka ytan i en av flertalet koppar innehållandes blaskigt kaffe som jag under dagen tryckte fram ur maskinen i något slags desperat hopp om att vakna till liv. Ytan reflekterade en förvrängd bild av det som jag inbillade mig egentligen borde vara verkligheten. Dessutom så noterade jag efter tillräckligt mycket stirrande att det mörka, blaskiga och offentligt betalda kaffet roterade sakta men synbart. Jag tänkte att det måste bero på corioliseffekten. Den där kraften som får orkaner att snurra. Jag ville gärna tro det, åtminstone. Min vilda hypotes fick kaffet att för stunden te sig vara en naturlig del av universum. I min enfaldighet fortsatte jag att titta på det blaskiga kaffet. Därefter tog jag en rejäl klunk som gjorde så att värme spred sig genom kroppen. Tack vare kaffets rotation så kändes det plötsligt som att även jag var en del av universum.

Jag funderade sedan lite kring uttrycket “att vakna till liv”, som jag insåg är tämligen märkligt. Innebär det att livet inte pågår när man sover? Är det då ens möjligt att vakna till liv, om man nu inte har något som kan kallas för ett liv?

Det löser sig

2015-10-21 20:11:42

"Jag kommer tillbaka om tio minuter". Det tog ett par sekunder innan jag fattade att det var mig kvinnan pratade med. Jag hade precis ryckt loss min nummerlapp och inte hunnit notera att receptionen stod tom. "Jaha, ja visst" svarade jag lite frånvarande. Det var en kvart kvar till min tid klockan tio, så det var ingen brådska. Hon skulle säkert smita iväg på en kopp kaffe, och det kunde hon väl få göra. Jag hade ju beslutat mig för att bli en snäll människa. Det fanns ingen anledning att bli irriterad. För egen del var det ju bara en fråga om huruvida jag skulle sitta och vänta i den röda soffan utanför den låsta dörren, eller den blåa soffan innanför.

Det var bara jag där, så jag slog mig ner i den röda soffan. Bläddrade lite i de mer eller mindre informativa foldrarna som låg på bordet bredvid. Som från ingenstans så dök en man plötsligt upp. När han fick se den tomma receptionen så viftade han med sin nummerlapp och vände sig till mig: "Är det ingen där eller?". Jag tittade försiktigt upp från min lektyr. "Eh, jo... men hon gick iväg ett tag" blev mitt kanske inte helt genomtänkta svar; att jag hade kunnat säga något mer upplysande insåg jag i efterhand. Mannen satte sig ned mitt emot mig, men ganska så snart märkte jag hur påtagligt stressad av situationen han blev. Först skruvade han en aning på sig där han satt. Sedan övergick skruvningarna till suckar och stön. "... inte klokt... tid tio... ingen här...". Osammanhängande mutter trillade ut ur mannens mun. Här började jag fundera på om jag kanske skulle säga något för att få nervvraket framför mig att förstå att hon snart skulle vara tillbaka, att det inte fanns någon risk för att han skulle missa sin avtalade tid och att han för övrigt inte var den enda med tid klockan tio. Vid det här laget hade han dock rest på sig och börjat terrorisera farmaceuten inne på apoteket som inte hade ett dugg med honom att göra, samt en stackare på labbet som nog bara råkat öppna dörren. Så jag förblev passiv och lät honom hållas, för att inte göra honom än mer upprörd. I samma veva kom kvinnan från receptionen tillbaka med en kaffekopp i högsta hugg. Mannen blev snabbt väldigt mycket lugnare, och satte sig mitt emot mig igen. Kvinnan tryckte fram ett nummer som ingen själ i sikt hade. Nästa skulle vara jag. "Ja hehe nu äntligen händer det grejer", sa det före detta nervvraket till mig lite spydigt. Mitt nummer visades på displayen. Jag reste mig upp, samtidigt

som jag grymtade fram ett halvhjärtat skratt. Klockan var fem i tio. Jag fick gå och sätta mig i den blåa soffan i stället.

Medan jag satt där - i en annan soffa med en annan färg - och fortsatte mitt väntande, så tänkte jag i en slags harmoni på att allting alltid löser sig.

Det öppna sinnets nyckfullhet

2015-10-31 20:21:52

Jag bestämde mig för att utmana universum, efter att det återigen med våld och handgemäng försökt förpassa mig till periferin. Jag hade inte någon annanstans att ta vägen för att undkomma rastlösheten, så jag hamnade spontant i ett korridorskök tillsammans med två främmande människor. Ingen av oss hade träffat de andra tidigare. Under några timmar satt vi således i ett par röda IKEA-soffor och berättade våra historier för varandra på engelska. Tre helt olika berättelser. Tre helt skilda individer. Alla väldigt intressanta och mångfacetterade på sina egendomliga sätt. Situationen var bitvis absurd och oförutsägbar. Mellan oss kastade vi en apelsin som den ena haft med sig för att han ville ge något. Apelsinen var det enda som han hade haft på sig, påstod han. Samme person visste heller inte varför vi egentligen hade samlats där; han var från Estland och kunde ingen svenska alls. Faktum var att jag inte lyckades få något bra grepp om honom överhuvudtaget. Det var både spännande och skrämmande på samma gång.

Vad var det då som hade förenat oss tre en fredagskväll? En svensknorsk talkshow och ett öppet sinne, inledningsvis. Fast ju mer tiden led, desto mer övergick det hela i en enda gemenskap: mänskligheten. När jag senare vandrade ensam längs med älven i den milda nattluften så tänkte jag att jag en gång för alla hade överbevisat universum. En främling är ju trots allt bara en vän som man ännu inte känner.

Tågtankar

2015-11-12 18:12:21

Så befinner jag mig återigen på snabbtåget mot den kungliga hufvudstaden. Här passerar hela min höst revy i typ 200 km/h. Inte utan ett visst vemod, ska tilläggas. Var sak har väl sin tid helt enkelt. Det faktum att jag så här dags om ett dygn sitter på ett plan mot Hong Kong känns inte alls - jag är ganska likgiltig inför detta just nu. Jag tar det som det kommer till mig, ty så formas mitt liv.

Kontraster

2015-11-15 10:06:46

Jag halvligger i en soffa på en balkong på mitt hostel. Det är varmt. Jävligt varmt. Vi har inte ens varit här i ett dygn, men jag älskar redan Siem Reap. Det är så långt från den verklighet som jag är van vid. Det är trafikanarki. Det är smutsigt. Det är mest lite hur som helst faktiskt. Men människor umgås. De är ute. Allting lever.

Jag har dessutom redan hunnit med att pruta, och att neka lika många tuk-tukar som det finns galaxer i universum.

Under geckoödlorna

2015-11-19 15:48:13

På soffan igen under geckoödlorna. Denna gång ligger jag ner som en riktig pascha. Snart har en vecka passerat, men jag reflekterar inte över tiden. Jag mest bara är, för en gångs skull. På labbet har mitt hematologiintresse vuxit ännu mer. Jag har arbetat ganska självständigt med blodstatus, och gjort utstryk som jag färgat och mikroskoperat. Jag har förundrats över och betraktat riktigt fula blodbilder. Det känns som att jag har hittat rätt.

När det gäller det kulturella så duggar intrycken tätt hela tiden. Jag försöker ta till mig det språkliga, och brukar nu för tiden säga "nej, tack" till tuk-tuk-förarna på khmer. De brukar tycka det är roligt. Jag är också medveten om att man lätt luras att betala "högre" priser av försäljare på gatan som utlänning, vilket jag hoppas på kan undvikas med lite mer khmer.

En favorit har blivit khmerkaffe. Starkt kaffe blandat med kondenserad mjölk, som dricks kall med mycket is. En onyttig tillkommen last, men det svalkar i hettan och koffein måste jag ju ha för att inte krypa på golvet. Kostar cirka fyra - fem kronor (2000 riel eller \$0.50) på sjukhuset. Annars har jag äntligen lärt mig uppskatta det kalla, rena dricksvatten som finns i kranen i Sverige.

Ibland krävs det nya perspektiv för att man ska se vad det är man faktiskt har - men kanske också vad som fattas en i livet.

Flyktigt och fragmentariskt

2015-11-24 15:35:04

På rygg i skuggan av ett träd så sluter jag mina ögon. En lätt bris tar tag i hårstråna på mina armar. Allting är så annorlunda här och nu. Ljud, dofter, smaker. Mina sinnen lär sig på nytt. Att blunda förstärker intrycken.

Ibland när jag blundar ser jag fragment ur det förgångna. Det dyker upp ett vackert minne, och jag ler. Fragmentet och jag befinner oss på olika platser, så för en kort stund förflyttar jag mig i tid och rum. Lösryckta bokstäver skrivs på näthinnan, och jag försöker sammanfoga dem till ord som yttrades. En stöt från diafragman sprider sig i kroppen som ringar på vatten. Plötsligt minns jag känslan som var när fragmentet skapades. Jag blir varm.

När jag öppnar mina ögon igen så är allting borta. Kvar dröjer sig endast ett bleknat brottstycke och insikten om att minnen bara är proteinstrukturer i hjärnans cortex. Sen slår det mig att ett minne är lite som en post-it-lapp; ett flyktigt fragment som lätt försvinner i vinden.

Sömnlös på en nattbuss under Orions bälte

2015-12-01 12:55:20

Jag stirrar ut genom fönstret, och ut på ett landskap som badar i mörker. Jag befinner mig på en buss någonstans mellan Phnom Penh och Siem Reap. Klockan är två på natten. Jag ser risfält och silhuetter av palmer borta vid horisonten, och ovanför mig en stjärnhimmel som breder ut sig. En stjärnhimmel jag inte riktigt känner igen. För någon som har vuxit upp på samma plats under den norra hemisfären, så kan den första riktiga upplevelsen av dess södra dito vara något av en uppenbarelse.

Närmre zenit än vanligt ser jag Orion. Han ligger ner, nästan som om han sover. Orion kan sova, men det kan inte jag. Vid hans fötter ligger hundstjärnan Sirius, kanske ihopkrupen som jycken hos sin herre. Detta är inte det himlavalv som jag med fascination studerat i höst- och vintermörkret sedan barnsben. Paradoxalt nog är det ändå samma himmel. Orion börjar svepas in i en tunn molnslöja. Jag tänker att allting handlar om betraktandets perspektiv. Eller kanske betraktarens. Månen och himlens konstellationer här är mer spännande enbart för att de ser förvrängda ut. Det är som att hänga Mona Lisa upp och ned.

Så är Orion borta, men blicken dröjer sig kvar vid platsen där han befann sig. Klarvaken fortsätter jag att susa genom vidsträckta fält och små samhällen i ett land långt bort från allt. Mina tankar har i sömnlöshetens förvirring förflyttat sig till trivialiteter, och huvudet fylls av organiserat kaos. Men vad gör väl egentligen det, bland tusen och en natt som denna?

Soluppgång över Angkor

2015-12-07 12:23:58

Platsen är Angkor Wat och klockan är några minuter i sex på morgonen, lokal tid. Solen går upp, och mot den morgonrodnande himlen som bakgrund ser templet ut att brinna. Dagen vaknar. Luften är behaglig.

Soluppgång över Angkor. Det hade kunnat vara en sådan där romantisk upplevelse att dela med en annan själ. Men jag är tydligen oromantisk, och delade den i stället med några tusen svettiga löpare från världens alla hörn. I startområdet för 21K stod jag och tackade universum för att jag fick se detta vackra ljusskådespel, samt att det i toakön hade uppenbarat sig ett svenskt par som generöst kunde dela med sig av sitt toapapper till en orutinerad landsman med turistmage. Ni räddade mitt liv och min värdighet.

Att stålsätta sinnet under tjugo kilometer utan musik är svårt, har jag nu fått erfara. Jävligt svårt. Vad gjorde jag? Under de första tio kilometrarna citerade jag dikter av Boye och Fröding likt ett mantra. *Ja visst gör det ont när knoppar brister, och för mig är ej annat att få. Fast även när nytt liksom tär och spränger, så sjung vackert om kärlek ändå.* Den andra halvan ägnade jag i stället oproportionerligt mycket tankeverksamhet åt idéer som jag efter målgång och mindre smärta insåg var helt idiotiska. Det meningslösa hjälpte mig dock framåt när allt var som tyngst.

Nu är alltså mitt halvmaraton avklarat - det som jag har laddat upp för sedan ett år tillbaka med otaliga timmar i spåret. Det är vid sådana här tillfällen som mitt inre kan tillföras en viss tomhet. Vad ska jag ägna min tid och mitt liv åt nu?

Jag vet inte, så jag överlåter det i stället åt universum tills vidare. Jag är öppen för förslag. Bring it on!

Perspektiv i tropisk natt

2015-12-11 17:39:36

Sista kvällen i Siem Reap. Jag har tillägnat den det barhoppande som jag borde ha gjort mycket tidigare. På eget bevåg gav jag mig ut i vimlet med mina sista dollar. I efterhand förstår jag att staden har mer att erbjuda än vad vissa vill få det till. Det återkommande temat är ändå perspektiv. Jag såg det som de andra inte ville se, och med ett öppet sinne kommer man långt.

Det är alltså med ett visst vemod som jag i nattluften sitter i min ensamhet utanför vårt guesthouse en allra sista gång. Runt mig spelar syrsorna sin vanliga vaggvisa. De kommer spela den oavsett om jag är här eller inte. Livet är i ständig rörelse, och det gäller att hålla sig till flödet. Allting rör på sig. Tiden rör på sig.

Med tid kommer perspektiv. Jag är tillbaka där jag började, och jag inser att det kanske är dags att avrunda även denna dag. Det kommer ju trots allt flera.

Epifani under ekvatorn

2015-12-19 09:11:12

Vågorna dånar när de faller in mot klippväggarna långt nedanför mig. Den varma vinden som sveper in från oceanen tar tag i mitt hår och mina kläder. Smeker min solbrända hud. Jag sitter uppe på en av Lomboks många små berg. I handen har jag en flaska Bintang, indonesisk öl. Smaken är inte märkvärdig på något sätt, och som törstsläckare är den redan ljumna vätskan till föga hjälp. Det som är märkvärdigt är den pågående solnedgången, delvis höljd bakom moln. Egentligen är det kanske som vilken solnedgång som helst, men skillnaden är platsen. Platsen gör allt. På stranden nedanför ser jag små, små sköldpaddor som kämpar tillsammans mot vågornas raseri. Horisonten står i brand. Ovanför mig börjar stjärnorna framträda på en himmel som blir allt mörkare. Månen ler mot mig i kvällen.

Jag tar ett andetag, och drar in den salta, varma luften. Bröstkorgen reser sig sakta när lungorna expanderar för luften som fyller dem. Samtidigt fylls mitt inre upp av något annat. Något mycket större. Att befinna sig här och nu blir plötsligt väldigt självklart. Det märkvärdiga försvinner ner i väst tillsammans med solen. Jag inser att någonting har förändrats. Är det atmosfären, eller är det jag?

Svaret kanske finns där ute bland vågornas svall. Men just nu sitter jag här, så det får vänta. Jag måste ju inte veta allt.

Azurblå tyngdlöshet

2015-12-23 02:06:21

Världen är så tyst under havsytan. Jag känner mig tyngdlös när jag ligger och guppar med blicken nedåt. Mina andetag som passerar ett plaströr är det enda som jag hör. Allting går i en azurblå ton. Nyansen är kall, men vattnet är varmt och skönt. Skenet kan bedra ibland.

Jag får syn på en färgfull fisk bland korallerna och drar in ordentligt med luft och dyker, samtidigt som jag försöker få in en rytmisk rörelse i kroppen tillsammans med fenorna. Jag vill röra mig som fiskarna gör när jag är i deras miljö. Öronen smärtar. Jag måste tryckutjämna. Havet vill hela tiden påminna mig om mina begränsningar: du kan inte andas under vatten. Precis som molnen alltid talar om för mig att jag inte kan flyga, när jag ligger utbredd på en mjuk gräsmatta och blickar uppåt.

Fisken har hunnit försvinna. Den är snabbare och smidigare än jag. I stället har jag hamnat i ett stort stim av småfisk, som skimrar i samma färger som oceanen. Jag betraktar deras synkroniserade rörelser. De är ett med varandra. Det är som om de har en slags telepatisk förmåga sinsemellan. Hela stimmet förflyttar sig som en enhet. Det ser nästan ut som en dans. Havet är en nattklubb, och jag är den som inte kan dansa.

Luften i mina lungor har tagit slut, så jag måste slutligen upp till ytan igen. Upp till den värld där jag kan andas. Jag möter solen och vinden, och det slår mig återigen att världen är så fruktansvärt vacker. När jag nu tittar upp på molnen ovanför mig, så tänker jag att nog fan kan jag flyga jag också.

Brännpunkt Djakarta

2015-12-27 17:22:06

Rubriken är en film med Mel Gibson och fantastiska Sigourney Weaver från 1982, som jag i mina sena tonår fastnade framför på den obskyra klassikerkanalen TCM. En film som inte ens är inspelad i Indonesien. Under många år var den faktiskt förbjuden här. Min resa avslutas alltså i Indonesiens metropolis, Jakarta. Jag fick många gånger höra längs vägen - både av lokalbefolkning och av globetrotrare - att jag var galen som ville hit. "Ingen åker till Jakarta". Nehej, men JAG gör det. Okej?

Nåväl, Jakarta är trots allt ganska ogästvänligt om man reser på egen hand. Generellt är Jakarta inte farligare än andra storstäder, men man bör ändå vara på sin vakt. Alla dessa "hello miss" upplevs heller inte lika oskyldiga här som i turistorterna. Jakarta är en storstad som det är svårt att vara anonym i. Ja, det kanske till och med är omöjligt. Åtminstone som ensam, västerländsk kvinna. Detta skulle kunna vara Stockholms motpol, på alla plan.

Vad gör man i Jakarta? Först och främst försöker man överleva trafiken. Min månad i Siem Reap har härdat mig, så den biten är inget större problem. Då ligger bekymret snarare i att ta sig runt. Staden är enorm, och allt är ganska glest utspritt. Jag försökte ändå ta mig till Jakartas Nationalmuseum för lite bildning. Till fots. Vardagsmotion och budgetvänligt, men en obekvämlig promenad från mitt hostel på cirka trekvart. Röriga korsningar och kvav avgasluft med en inte helt angenäm air av frityrsmet och urin. Så icke att förglömma; alla dessa "hello miss". Mitt eviga moment 22. Å ena sidan känner jag mig ändå otrevlig som ignorerar människor, men å andra sidan faller det på sin orimlighet att jag skulle hälsa på alla. En timmes promenad kan lätt bli till en normal svensk arbetsdag om man är tillräckligt naiv. Det finns dock undantag, som med allt annat här i livet. Inte långt från Nationalmuseum fick jag ännu ett "hello" fast från en uniformerad säkerhetsvakt. Han upplevdes som pålitlig, så när jag frågade om vägledning den sista biten slutade det med att jag fick skjuts på hans moped. Terima kasih, säger jag bara.

Nationalmuseum var i alla fall prisvärt. För 10 000 rupiah (vilket är ca 6-7 SEK om jag har rätt växelkurs i huvudet) fick jag en för lilla mig tillfredsställande etnografisk överblick av Indonesien. Det slog mig hur ex-

tremt heterogent landet är med sina 17 000 öar, 300 etniska grupper och 500 lokala språk. De olika öarna skiljer sig mycket åt vad gäller kultur och religion, även om många exempelvis rituella inslag återkommer i varianter. Indonesien är en på flera sätt multikulturell nation, med lång historia. För att efteråt fördriva tiden lite innan jag begav mig vidare så åt jag en regnbågsfärgad, men i övrigt osmaklig, tårtbit på museets kafé. Tårtbiten var mig veterligen ingen Pressbyråaktig kommersiell manifestation för mänskliga rättigheter, men störst av allt är ju ändå kärleken. Eller hur? Till och med i Jakarta, vill jag tro.

Efter Nationalmuseum tog jag mig till baren SKYE där jag fördrev ytterligare lite tid genom att äta och dricka upp halva plånboken, samt att bevittna solens nedgång över staden 18.08 lokal tid. Baren befinner sig nämligen på 56:e våningen, så trots hutlös ocker för medelmåttig mat var det ändå värt varenda rupiah. Jag tog sedan taxi tillbaka, där jag i min virrighet glömde kvar telefonen. Eftersom jag bara åker med det välrenommerade bolaget så fick sagan ett gott slut. När jag åter hade telefonen i min hand så tackade jag universum tusenfalt, och konstaterade som så många gånger tidigare att allting alltid löser sig.

Det ska ändå bli skönt att lämna Jakarta, och mitt sista dygn kommer jag tillbringa i närheten av flygplatsen. Stockholms kyliga men anonyma atmosfär har aldrig någonsin varit så lockande som i denna stund. För första gången kan jag faktiskt förnimma en slags känsla av att åka "hem". Ja, ni läste rätt. Hem. Begreppet är diffust, och det rör sig definitivt inte om min folkbokföringsadress som jag under resan har sagt upp. Home is where the heart is. Jag saknar mitt svarta morgonkaffe. Jag tänker på fjällen och på kusten. Jag längtar efter det svenska språket. Men framförallt så saknar jag människorna, och detta är min brännpunkt.

Ett litet cirkelresonemang

2015-12-30 23:07:08

När slutet på året nalkas så återkommer mina tankar till *tiden*. Den här gången filosoferar jag över hur vi människor tenderar att se tid som något cirkulärt (en klocka, en vecka, ett kalenderår et cetera), det vill säga något som kan kallas för oändligt ändlig (eller kanske vice versa), med en början och ett slut. Abstraktionen i sig är nog inte så underlig, eftersom vi innan klockor och dylikt mätte tiden med hjälp av de cirkulära rörelser som orsakas av jordens axelrotation. Det cirkulära ger däremot upphov till några lustiga företeelser hos oss människor, som det här med att det är lättare att påbörja något där vi upplever att cirkeln sluts. Exempelvis gillar vi ju att börja om på måndagar, helslagna timmar eller varför inte klassikern; det nya årets första dag. Hur många gånger har vi inte sagt att vi ska ändra på eller påbörja något nytt, från och med den första januari? Det känns av någon anledning enklare för oss att börja just precis där, än var som helst annars utmed den imaginära cirkelns omkrets. Det spelar sedan ingen roll om förändringen får vänta ett tag, vilket leder till att vi slösar bort ännu mer tid. Den första januari blir en bra start. Beror detta på att vi är extremt inrutade som varelser? Eller är det för att det där med förändringar kan vara väldigt obekvämt, så att vi behöver förbereda oss mentalt?

En annan analogi är att i stället se tiden som en forsande flod. Den fungerar naturligtvis inget vidare rent praktiskt. Det är svårt att hänga upp en flod på väggen. Den förklarar dock tidens rörelser ganska bra, utan att mäta den. Flödet kan vara snabbt eller långsamt, helt beroende på omständigheterna och var man befinner sig. Det är enkelt och behagligt att bara flyta med, så länge som man håller huvudet ovanför vattenytan. Flödet är dessutom enkelriktat, och att försöka röra sig motströms är svårt, om inte omöjligt. Tänk dig nu att du krampaktigt håller fast i grenen till ett mycket förtrollande - men samtidigt föråldrat och kanske även döende - träd som slingrat sig ut i floden. Det forsande vattnet försöker med sin fulla kraft slita dig loss, samtidigt som du dräneras alltmer på energi i dina försök att inte tappa greppet. Till slut så drabbas även du av insikten om att det ibland är bättre att släppa taget och låta sig föras vidare av strömmarna, i stället för att hålla kvar i något som tids nog kommer vittra och försvinna. Så vad gör du? Du släpper taget.

Det ofattbara absoluta

2016-01-10 13:16:09

Noll (0). "Det yttersta mysteriet" stod det i en bok om symboler. Som siffra och tal idag en självklarhet, men som när den uppfanns kom att revolutionera matematiken med sin förmåga att vara ingenting. Matematiskt så är väl ingenting någonting? Noll är en definierad storhet. Är det inte fascinerande att ingenting kan ha en så stor betydelse för mänskligheten? Att ingenting faktiskt kan vara någonting? Inklämd mellan den positiva och den negativa oändligheten så tycks mig nollan vara som universums mittpunkt. Ett origo i Alltets centrum. Varandets nav. Nollan som symbol (som delar egenskaper med cirkeln) med sin till perfektion ovala form kan ses som liv och död när den är tom, som en oändlig uppgång och nedgång (i min fantasi tänker jag på solens dygns cykel och kanske gjorde man det förr), eller som ett kosmiskt ägg och därmed den ursprungliga androgynen. Måhända kläcktes det, och ut ur ägget kom ett slags *Tellus Mater* som är den androgyna eller könlösa Urmodern. Noll är även tomheten eller det eviga. Allt och inget på samma gång. Tanken är eggande.

Varför sitter jag egentligen och filosoferar över den till synes banala nollan, kanske ni undrar nu? Jag fastnade för *det ofattbara absoluta*. Jag blev tvungen att läsa om dessa tre ord, gång på gång, tills de hade etsat sig fast på min hjärnbark för all evinnerlig framtid. Det var en så fager formulering om någonting som är ingenting att jag nästan blev gråtmild.

I hjärtat av Jakarta

2016-01-14 21:55:54

Det är mindre än tre veckor sedan som jag var i Jakarta, och besöket finns fortfarande färskt i minnet. Hotbilden som hänger över landet hade jag i bakhuvudet redan då, men den blev mer påtaglig idag fastän jag befinner mig på ett stort och tryggt avstånd. Med IS i antågande och ett land med världens största muslimska befolkning (88 % av ungefär 250 miljoner) så var det snarare en fråga om *när*, och inte *om*. Detta trots att det rör sig om en ganska moderat form av islam. Det finns ju alltid någon lättpåverkad tok som i radikaliserings hjärntvätterier tappar förståndet, och som är villig att dö för illusioner och rena fantasifoster.

När jag i nyfikenhet studerade en karta så kunde jag konstatera att jag mycket riktigt hade passerat platsen för dådet i fråga. I hjärtat av Jakarta, med diplomatkvarter och kommersiella byggnadskomplex för utlänningar eller landets mer privilegierade. Det var ungefär en kvarts promenad från det berömda Monas, Nationalmonumentet som representerar Indonesiens självständighet och frihet.

Attentatet hade antagligen lika gärna kunnat ske för några veckor sedan när jag var där. Även om det är obehagligt så tänker jag inte att "det kunde ha hänt mig något". Sannolikheten för att hamna i dessa epicentra är försvinnande liten, så oro i efterhand är obefogad och framförallt onödig. Men tanken på att man ändå varit så pass nära terror och tumult i både tid och rum är lite svindlande. Är detta något vi kommer behöva vänja oss vid?

Sagan om Oblomov och livets lättja

2016-01-23 15:50:53

Oblomov är en roman av Ivan Gontjarov skriven 1859 och bör väl anses tillhöra Rysslands kulturkanon. När mitt då 21-åriga klassikerslukande jag läste den lagom tjocka luntan så fick hon en uppenbarelse och vaknade plötsligt upp ur sin dvala av håglöshet. Trots dryga hundrafemtio år på nacken så är bokens sensmoral väldigt tidlös. Här nedan har jag gjort ett försök att sammanfatta varför. Läs, begrip och begrunda.

oblomoveri = förmågan att slösa bort sitt liv, trots bildning, goda möjligheter och idéer

Ilja Iljitj Oblomov är en välbärgad man i sina härliga trettio i ett artonhundratalets Ryssland. Med ett gods i sin ägo och tjänstefolk i krokarna så är han ett slags feodalismens kvarleva. Hans ansiktsfärg är varesig rödaktig, tråkig eller blek; den är helt enkelt odefinierbar. Oblomov kan som person och varelse vid närmare eftertanke framstå som ganska platt. Möjligtvis i brist på dagsljus och lite jävlaranamma. Hemma i sin lägenhet på Goro-hovojagatan i Petersburg är det söndag hela veckan året om, vilket han firar genom att högtidligt klä sig i sin morgonrock av persiskt tyg, med betoning på persiskt. En uniform som med sin följsamhet nästan tycks ha gudomliga egenskaper enligt bäraren själv.

Oblomov älskar två saker i livet: sin soffa och Olga. Men mest av allt älskar han soffan. Faktum är att han tycker om den så mycket att han genom bokens första femtedel knappt lämnar horisontellt läge överhuvudtaget (efter ytterligare en femtedel går han - hör och häpna - faktiskt utanför dörren, dock en aning motvilligt). Oblomovs främsta sysselsättning är nämligen att ligga ner och drömma om de tider som en gång har varit. Utsvävningarna i tid och rum kretsar kring godset som han ärvt, men som han aldrig orkar besöka. För att inte tala om alla dessa bekymmer som han har att reda ut! Under den första förmiddagen duggar besökarna tätt, och han får inte mindre än fyra förslag om att följa med på en utflykt till Ekaterinhof i olika ärenden. Oblomov avböjer gång på gång, och förblir kvar i sängläge medan

besökarna går vidare med sina planer över dagen och lämnar Oblomov i ensamhet.

Beteendet fortgår, och Oblomov skjuter ständigt upp viktiga göromål och beslut. Han behöver skriva ett brev för att inte bli av med sin våning (som för övrigt är utsmyckad med damm och spindelväv; hans betjänt Sahar kan aldrig städa eftersom Oblomov så sällan lämnar rummet). *I morgon ska han skriva brevet.* Han måste betala räkningar till bagaren och grönsakshandlaren, för de vill ha sina pengar nu. *I morgon gör han det - han ska bara se över räkenskaperna först.* Innan han tar tag i dagen behöver han ju dessutom tvätta sig. *Om en liten stund ska han göra det, men först måste han tänka färdigt.* Oblomov är en patologisk prokrastinerare utav världsklass. Han har alla förutsättningar att göra vad han vill med sitt liv. Han använder dessa privilegier till lättja och i stort sett ingenting.

När Oblomov för första gången introduceras för Olga så faller han som en fura. Hon tycks förbluffande nog göra detsamma, av ytterst oklar anledning. Det är väl som man säger, att kärleken är blind. Han rycker upp sig en aning utav förälskelsens berusning. Han frekventerar middagar och mottagningar, går på teater och strövar omkring i Petersburgs parker. Hela hans sinne uppfylls av Olga. Han älskar Olga. Olga älskar Oblomov. Men snart hopar sig problemen. Det är viktigt att sätta in detta i sin historiska kontext, för vid tidpunkten var det inte särskilt anständigt eller accepterat att umgås som par utanför giftermålet. De älskande tu måste med tiden minimera tillfällena där de syns tillsammans. Oblomov vill genast utlysa ett äktenskap, få berätta för Olgas *tante* och kanske också typ hela världen. Men Olga hindrar honom. Oblomov måste ju först gå till notarien. *Det gör han i morgon, försäkrar han.* Sedan måste han besöka godset - det var väl något han behövde ta itu med där och var ska de annars bo sedan? *Det finns det tid för senare, till en början fixar de en våning i stan.* Har Oblomov varit hos notarien än? *I morgon talar han med honom.* Nej, Oblomov är i sanningens namn helt oduglig och faller sakta fast säkert in i sina gamla, uppkörda men väl beprövade hjulspår. Han förlorar Olga som en naturlig konsekvens av sin förbannade handlingsförlamning. Hon gifter sig så småningom med den man som förde dem samman från början. En man som ser till att saker händer, med andra ord.

Oblomov tillbringar resten av livet på sofflocket. Till slut så dör även han, precis som vi alla är ödesbundna att göra. I sin grav på kyrkogården, bland malört och snår, får hans aska i all evighet fortsätta göra det som Oblomov i jordelivet älskade att göra allra mest.

Ja, visst gör det ont?

2016-02-01 17:01:07

Som bekant en dikt av Karin Boye, och numera även titeln på mitt senaste akrylkladd som fick gå i en skogsfärgad ton. Därmed slukades hela den gröna tuben. "Fan va dyster den blev", kommenterade A. Dysterheten genomsyrar de flesta av Boyes verk. Även mina, tycks det som. Kanske har jag under helgen påverkats av depprockens mästare; den av melankoli spruckna röst som släppte ett nytt, efterlängtat album i fredags (Lioness, Sivert Höyem). Den ensliga vårens soundtrack. Det går nu mot ljusare tider. I luften förnims en doft av fjolårsgräs.

Fast i skrivande stund så har snöflingorna återigen börjat dansa en vintervals, och jag förstår att våren nog låter sig vänta ett litet tag till. Varför skulle annars all min heta längtan bindas i det frusna bitterbleka?

Att lura hjärnan med ett mirakel

2016-02-24 20:52:50

Vid ett tillfälle för några år sedan när jag lämnade plasma, så bladdrade jag samtidigt lite förstrött i en populärvetenskaplig tidning. Plötsligt fastnade min uppmärksamhet vid en artikel om ett bär som tydligen kan förvandla surt till sött: mirakelbäret. Bara schvunget i namnet fick hela mitt inre att börja bubbla. Efter att ha läst igenom texten med tillhörande illustrationer så förstod jag att det rörde sig om ett glykoprotein kallat mirakulin. Ämnet i sig är inte sött, men när molekylen binder till receptorer på våra smaklökar så luras hjärnan att uppfatta sura smaker som söta. Låter inte det helt underbart? Det tyckte i alla fall nyfikenheten i mig, som i vetenskapens namn klickade hem ett par förpackningar mirakelbärpiller från staterna.

Det anonyma, tablettinnehållande paketet fastnade inte i någon knarkkontroll. Experimentet kunde påbörjas, men jag blev besviken. Visst kunde jag ana en viss smakförändring, men jag hade haft storartade förväntningar. Alldeles för storartade. Så jag lade förpackningarna i en låda, för att sedan glömma bort allt vad mirakel heter... fram tills nu.

Jag hittade mirakelbärstabletterna i samband med att jag stoppade ner något annat i lådan som skulle gömmas och glömmas. Jag började fundera på huruvida den kopp med snabbkaffe jag hade i handen skulle smaka annorlunda efter ett piller (ja jo, jag vet att kaffe snarare är beskt och inte surt, men man måste ju våga laborera om man ska få nobelpris och berömmelse). Tabletten fick smälta på tungan. Kaffet smakade inte roligare, och jag gick vidare med mina sysslor. Jag satte mig ner för att försöka skriva, men jag hade inget att skriva om. Det var blankt och tomt. Blev i stället sugen på Fjällfil, så jag hämtade lite i en skål utan något annat till. Tog en sked som jag stoppade i munnen.

Någonting var fel. Väckigt, väckigt fel. Fan vad konstigt det smakar, tänkte jag. Är den gammal? Har de - Gud förbjude och fan och hans moster - ändrat sammansättningen på filen? Är det socker i?! (Senaste igår hade vi en diskussion om socker i maten så frågan var lättfångad). Jag fick panik. Jag granskade paketet under lupp. Allt var till synes som vanligt, men ändå

inte. Det är ingen ordning på nånting, som a-lagaren med partybrillorna sade en tisdagkväll på Östra Torggatan.

Men plötsligt. Plötsligt gick ljuset upp för mig som för Arkimedes i badkaret. Min disträa person, mitt professorsfrö, hade i den mentala röran totalt glömt bort vad hon hade förtärt tio minuter tidigare. Jag hade grundlurat hjärnkontoret. Jag hade något att skriva om. Jag hade drabbats av ett mirakel.

Min mystiska gata som inte finns i en stad där jag aldrig har bott

2016-03-05 16:04:24

Ibland händer det oförklarliga saker i livet. Nu menar jag inte oförklarliga som i form av övernaturliga. Dessa tror jag inte på. Jag har aldrig sett ett spöke, känt närvaron av ett högre väsen eller upplevt att något helt enkelt måste vara ödet. Det går att se mönster i allt, om man bara vill och letar tillräckligt noga. Tankens kraft ska inte förringas, men det ska heller inte tas för något paranormalt. Med lite rationellt tänkande kommer man långt, och bara för att man själv inte har en förklaring så betyder det ju inte att förklaring inte finns. Man har bara inte hittat den än.

Anledningen till att jag började fundera kring detta var för att jag drog mig till minnes en ganska udda sak som hände mig för flera år sedan. Något som jag fortfarande inte vet hur det kunde ske. Jag var anställd hos ett stort, statligt företag som säljer medikament. Mina lönespecifikationer fick jag till en början hemskickade i pappersformat, men senare endast i digital form på nätet. Jag lusläste dem sällan, mer än att jag bedömde rimligheten i nettosumman. Så när obegripligheten egentligen inträffade kunde jag heller inte svara på. Det började i alla fall med att jag fick ett kuvert där adressen var handskriven och korrekt. I kuvertet låg det ett annat kuvert med den klassiska stämpeln och Elvis-flörten "åter till avsändaren". Det var tyvärr inget kärleksbrev, utan kontrolluppgifter till deklarationen från arbetsgivaren. Mitt namn stämde, och säkert även kontrolluppgifterna. Det var adressen som var fel. Först och främst stod det att jag bodde i Uppsala (där jag vid tidpunkten bara hade satt min fot en enda gång), men det riktigt konstiga i den här historien var att gatan *inte existerar i verkligheten*. Adressen finns inte. Jag minns fortfarande gatans namn: Höstvagansvägen. Det uppkom så många frågor när jag upptäckte detta egendomliga faktum. Har jag blivit förväxlad med någon? Vem har ändrat adressen? Varför har denne ändrat adressen? Varför har personen i så fall hittat på en helt egen gata, där jag tydligen ska bo? Vem är jag egentligen? Eftersom den felaktiga adressen

inte gick att ändra själv på nätet och den adress som chefen hade i sin databas var min riktiga, så fick jag ringa lönekontoret. Där var man i sin tur lika förbryllad som jag. Tydligt fanns det en anställd i Uppsala som var född samma år (det kan till och med ha varit samma datum, men där reserverar jag mig för att minnet brister); det var dock en man och inte heller han bodde på denna påhittade gata eller något som överhuvudtaget liknade adressen. Dessutom var det inte mitt telefonnummer de hade. Lönekontoret hade trots det ringt mig något år tidigare. Det var med andra ord ingen ordning på någonting. Det var som en komedi, och jag var protagonisten.

Om adressen faktiskt hade existerat så hade jag accepterat förklaringar som att "någon matat in på fel person", eller "någon uppdatering har väl strulat till det". Jag hade avfärdat det som ett misstag och det hade inte varit mer med den saken. Men Höstvagansvägen? Vad är ens höstvagans? Höst är ju en årstid (no shit). Det närmaste jag kunde komma ordet vagans var ordet vagant, som enligt SAOL är en *kringvandrande student el. präst under medeltiden, vagabond*, men det kan tyckas vara lite långsökt. SAOB ger inga träffar på vagans, och jag kan heller inte hitta någon gata i Uppsala som har ett liknande namn (felsteg har ju annars hänt även den bäste under pekfingervalsen). Kvarstår gör alltså att jag i ett register en gång har haft en adress som inte finns i en stad jag aldrig har bott i.

Om någon råkar sitta inne på upplysningar om detta så vore jag mer än tacksam för delgivning. Jag är fortfarande lika konfunderad nu som då. När jag ser tillbaka på händelsen ter den sig allt mer osannolik, men ändå fruktansvärt festlig. För första gången i världshistorien så kan annars sökmotorer nu indexera "höstvagansvägen". Jag tror egentligen inte att jag någonsin kommer få en förklaring, så om inte annat är det ju en ganska rolig anekdot.

Denial of Service

2016-03-20 22:48:27

Söndagsmorgon. Med en rykande, svart kopp kaffe i mitt grepp så bläddrar jag i papperseditionen av SvD. Jag får trycksvärta på fingrarna genom att vända sidorna. Det doftar sådär speciellt som endast en morgontidning kan göra. Allting är som det brukar vara. Eller är det? Nej. Flertalet stora, svenska nätmedier står i brand (däribland den digitala upplagan av SvD) efter massiva ddos-attacker. Kanske har vi varit lyckligt förskonade från verkligheten fram tills nu, men plötsligt så står man där tagen på sängen med byxorna nere.

Det som har inträffat visar hur extremt sårbart det digitaliserade samhället faktiskt är. IT-terrorism kan inte bara slå ut grundläggande infrastruktur - den kan också slå ut kommunikationskanaler mellan stat och allmänhet. Medierna spelar en viktig roll här. När de flesta idag tar för givet att nyheter alltid ska vara tillgängliga dygnet runt på en skärm i fickan eller ett klick bort i datorn, så uppstår ett slags nättidningarnas motsvarighet till radiotystnad om de plötsligt ligger nere. Att medvetet överbelasta nättidningarnas servrar är ungefär som att spränga papperstidningarnas tryckerier i luften. Det försvårar statens och myndigheters möjligheter att varna sina medborgare vid eventuella flermålsattacker, men det skapar framförallt en oro.

I dagens SvD (pappersupplagan) läste jag dessutom en notis om ett passande nyord, *folo* (fear of living offline). Ett komplement till fjolårets *nomofobi* (från eng. no mobile phone phobia). Det är antagligen ett tillstånd förenat med stress, hjärklappning, ångest och rastlöshet. Är mänskligheten verkligen så förslavad av tekniken (och framförallt telefonerna) att hälsan ska bli lidande? Ibland när jag betraktar min omgivning och ser hur alla stirrar ner som zombies på skärmar stora som handflator, så funderar jag på vad som skulle hända om exempelvis en kraftig solstorm slog ut elektroniken. Vore det *Homo sapien digitalis* undergång?

Åter till ämnet. Min analoga morgontidning blev inte hackad, och tryckeriet har antagligen inte blivit bombat. Jag märkte faktiskt inte ens av attacken. Kärleken till boktryckarkonsten växte sig dock en aning starkare, för innehållet i en redan tryckt bok kan inte ändras utan att man måste trycka den på nytt. Min pappersbiljett till tåget kan inte få slut på batterikraft

precis innan jag ska visa den för kontrollanten. I dagsläget vet vi inte vilka som utförde ddos-angreppet, men trafiken pekar ju på en viss björn. Än så länge har de inte tagit min pappersedition av SvD, och inte heller P1 som fortfarande kan höras via FM-bandet. Ett nytt hot har däremot framträtt denna helg. Världen är föränderlig, men den är också utvecklingsbar. Precis som en pappersavisa.

Xin chào

2016-04-07 08:58:54

Jag överdrev inte när jag kallade mitt examensarbete för den värsta skri-varprocessen hittills. Det är värre än så, och vad är värre än värst?

Jag har inga problem med att hitta orden; kruxet ligger snarare i att begränsa dem inom rimlig relevans. Det finns för mycket stoff i mitt huvud just nu. Jag har hittills dryga hundrafemtio artiklar med varierande textmassa i min dedikerade mapp, varav merparten av dem saknar titel i filnamnet och är således vid en första anblick ganska oöverskådliga. Simultant läser jag Dostojevskijs tegelsten "Brott och straff", medan jag försöker sälla bland hemoglobinopatier och thalassemier. Jag anstränger mig för att komma ihåg vad Raskolnikov säger och gör, medan jag försöker hålla ordning på i vilken artikel jag har läst vilken information. Jag har varit uppgiven, eftersom jag har saknat tidsperspektiv. Igår blev jag i digital korrespondens otippat lugnad med ett citat från Matteusevangeliet. Jag har stundtals känt mig lite utelämnad åt mig själv och mitt eget öde i detta mastodontprojekt, vilket helt enkelt berott på språkföribistring och allmänt knaper kommunikation i samma klass som internetuppkopplingen. En rädsla för att jag tagit mig vatten över huvud kanske. Vattuskräck? Nej, rabiati är jag inte. Kaoset är helt enkelt inte organiserat ännu. Det blir nog bra till slut.

Jag har faktiskt inget tidsperspektiv överhuvudtaget. Vart har det tagit hän? Jag kan inte längre erinra mig om när jag lämnade studentlivet bakom mig. Jag kunde lika gärna ha varit här sedan tidernas begynnelse. Åtminstone min egen tids begynnelse. Fast det har jag ju förstås inte. Känns Hué som hemma? Nej. Men det är en plats i tillvaron. En nuvarande tillvaro. Var sak har ju sin tid. Även plats, tycks det som. Det räcker nog så. När jag återvänder så är det till något okänt. Först tänkte jag på det som ett tomrum, men tomrum går alltid att fylla. Det är nog värre i de omvända fall när det inte finns plats för mer.

Jag har lärt mig räkna på vietnamesiska. Snappat upp några glosor. Uttal är helt åt infernot ibland, men vad kan man förvänta sig av en svensk som försöker sig på ett språk som åker en accentuerande berg- och dalbana? Grammatiken är simpel. Min engelska har hamnat på en svensk 10-åringens nivå igen, eftersom det ofta krävs för att bli förstådd. Men det är kul när man knäcker koder och ser mönster i något som alldeles nyss såg helt

obegripligt ut. Jag har fått flera nya vänner. Vi lär oss av varandra. Hué är för övrigt en väldigt spännande stad, men så har jag förstås inga andra referenser i landet. Floden som rinner genom Hué heter på engelska Perfume River, Parfymfloden. Något missvisande, för den doftar då inte rosor och färgen ger heller inga dylika associationer. En av broarna som går över vattnet är tydligen en konstruktion av Eiffel - den lyser upp i hela det synliga färgspektrat under mörkrets timmar. Vi har köpt rökelse och gjort ett eget "altare" i en kruka på balkongen, där det för övrigt finns ett litet vattenfall med källa från AC:ns kondensator. Gatorna går kors och tvärs, men vi börjar hitta (med lite hjälp från teleoperatören Viettels skylt som lyser upp i grönt över halva staden så hittar vi alltid tillbaka i alla fall). Jag behöver ingen ytterligare hjärndöd underhållning, för landet i sig bjuder på det ganska friskt helt naturligt. Vad sägs som caféet som har "wiffi", Hawaii-pizzan som har den korta och koncisa innehållsdeklarationen "Five-0" eller restaurangen som offrade ett glas Huda-öl (bryggd enligt dansk teknologi, om man får tro etiketten) och ett paket cigg till sina förfäder (för övrigt samma ställe med den roliga pizza-toppingen)? Eller att det ihärdiga tutandet med mopederna låter precis som det vietnamiska uttrycket för "gå härifrån!": di di?

"Och Gud sade: Varde ljus! Och det vart ljus."

Nejdå, jag har inte blivit religiös, men jag har återigen drabbats av min vanliga epifani: att allting alltid löser sig.

Xin chào är en formell hälsningsfras i Vietnam. Det är ett hej, hallå och kanske även god morgon som är finare än ett vardagligt "tjenare", helt enkelt.

No me moleste mosquito, let me eat my burrito

2016-04-15 07:58:38

Normalt brukar jag av omgivningen klassas som lite småtokig, och det i bra ordalag. På senare tid har jag dock börjat närma mig ett slags vansinnets avgrund. Det rör sig däremot inte om de solklara fakta att min "forskning" efter tre veckor fortfarande befinner sig på ruta ett, att temperaturen dagtid sakta börjar krypa upp mot 40-strecket på celsiuskalan eller att den haussade boken Hypnotisören som jag hittade kvarglömd på hotellet visade sig vara tråkig och faktiskt helt värdelös. Nej, det är något betydligt mer illavarslande: en krigsförklaring. Mot vad? Ett i mannaminne ej tidigare skådat odjur som slukar allting med hull och hår som kommer i dess väg. En vanskapelse som efter otaliga mutationer fått sådana egenskaper att den ter sig vara mer grotesk än Frankensteins monster.

Helvetes jävla mygghelvete.

Hematologilab verkar ha en portal i direkt anslutning till mygguniversum som står öppen någonstans (förslagsvis under bänken med reagens till maskinen för blodbildsstatus), ty strömmen sinar aldrig. Dessa pyttesmå äckelkräk måste ha superkrafter som gör att de varken inar eller åsamkar smärta i samband med stick, vilket gör att de får arbeta ostört. De immunologiska reaktionerna är dock snäppet värre än hos de (relativt) snälla, svenska myggorna, som åtminstone har vett och sans att upplysa offret om sin närvaro. Betten rodnar, svullnar upp och kliar direkt. Normalt sett brukar jag inte besväras av myggor annat än ljudet (vilket ligger på min topp 10 av de värsta ljuden jag vet), men här är det visst jag som är favoritfödan. Vet de vietnamesiska myggorna mer om mitt blod än de svenska, mårne? Smaken är väl som baken även när det gäller myggors blodgruppspreferenser.

Jag får alltså springa runt med en myggdödare i form av ett tennisracket om jag ska sitta på lab. Jag behöver ju egentligen inte vara här som fysisk person (av tidigare nämnd orsak, att examensarbetet inte avancerar), men jag gör det för att ha rutiner om dagarna och för att jag åtminstone får något skrivet. Eller bara för att det är nyttigt att träffa alla människor som jobbar här. Det är med mig själv som insats jag försöker åstadkomma något.

Jag sover dåligt på grund av kliandet. Så dåligt att jag pratat mig till lite Atarax utan en förskrivning (hydroxizin, eller hydroxyzine på engelska, som förövrigt är det enda ord i engelska språket som innehåller xyz i följd, en uppenbar parentes), ett antihistamin som jag anser fungerar. Placebo eller ej. Dessutom blir jag extremt trött av det, vilket är en i sammanhanget bra biverkan får man tycka. Jag vill heller inte göra en favorit i repris á la Indonesien och behöva antibiotika. Den risken finns så länge jag med handgemäng konstant försöker dämpa klådan.

Just i denna stund ger jag alltså blanka fan i ekosystemets känslighet eller om Ida sjunger att svalorna äter myggor, för myggorna äter mig och borde således utrotas från denna planet omedelbart. Det är djungelns lag som gäller, att äta eller ätas. Darwinism, survival of the fittest, eller bäst anpassad överlever.

Min krigsförklaring strider säkerligen mot ett flertal fördrag och konventioner. Den är antagligen även något överdriven och vinklad. Men hey, det är ju faktiskt fredag! Vad sägs om lite Atarax och Greatful Dead? Draw the curtains, I don't care, cuz it's alright. I will get by, I will survive.

Det upprörande hundörat

2016-04-25 06:43:52

”Den vanan hos dig tycker jag inte om”.

Det var ord och inga visor. Vi stod på varsin sida i frågan med skarp linjedragning. Diskussionen handlade om hur en pappersbok bör behandlas. Följande hade tidigare framkommit: jag gör hundöron i böcker för att markera vid vilken sida jag slutade läsa. Detta är tydligen den största synden av dem alla blev jag brutalt upplyst om, och jag bör således hamna i helvetet i efterlivet om jag inte omedelbart gör bot och bättring. Samtalet fortskred i hetsiga ordalag, och jag erkände att jag dessutom har en vana att anteckna i marginalen. Plötsligt förpassades jag till nionde kretsen i Dantes Inferno, ni vet den plats där syndarna är fastfrusna i sjön Cocyto samtidigt som Satan tuggar på deras skallar. Här finns förrädare som Judas och Brutus, och de är dömda till plåga i evigheters evighet. I den reviderade versionen av Divina Commedia hamnar tydligen även bokmisshandlare här.

Fast är det verkligen misshandel? Som vilken felaktigt anklagad och missförstådd människa som helst började jag naturligtvis förklara och försvara mig. Så jag höll ett kort anförande.

Böcker är inte till för att stå i hyllan och se fina ut. Böcker ska läsas, användas, älskas (eller hatas) och slitas. De ska nötas och nyttjas. En bok som kan tillskrivas som min rättmätiga ägodel gör jag vad jag vill med. Detta innefattar alltså bland annat hundöron och marginalkludd. Jag har med tiden rationaliserat bort bokmärket, eftersom jag aldrig vet var jag ska göra av det medan jag läser. Att anteckna en tanke - eller att stryka under ett ord eller en mening som särskilt fångat mitt intresse - tillför texten ännu mer stoff. Mitt kladd i kursböckerna har hjälpt mig under utbildningen (och faktiskt även någon som senare tog över ett par av dem, fick jag veta). Böckernas monetära andrahandsvärde sjunker naturligtvis vid förfarandet, men målet helgar ibland medlen. Det är därmed inte sagt att man bör kladda in absurdum, ty även här finns det gränser. Dock något flytande sådana. Självklart gör jag inte så här med böcker som inte är min egendom, och heller inte med böcker som är allmän egendom (vilket ju är min egendom men samtidigt även alla andras egendom), och därför ser jag alltså inte något bekymmer i min ansedda vårdslöshet. Jag skulle heller inte behandla en bok med samlar- eller affektionsvärde på det viset. Det vore som att måla en

mustasch på Mona Lisa.

Boken är ett levande ting. Liksom DNA-molekylen innehåller nödvändig information för liv, så gör boken detsamma. En bok som står i hyllan och som förmedlar intrycket av att aldrig ha blivit läst eller ens bläddrat i... ja, det är en ensam och misslyckad bok. En bok *ska* läsas. Det måste ju vara själva syftet med den. Boken vill bli rörd, och läsaren vill bli berörd. Det är ett givande och tagande. Har du någon gång reflekterat över böcker och deras dofter? Ett nytryck luktar fabrik, bläck och pappersmassa - en oromantisk odör som mest tilltalar ett klientel med fetischen för orörda prylar. En gammal och sliten bok med patina doftar däremot underbart. Något av det bästa jag vet är att botanisera bland skrifter på antikvariat. Uppradade och upptravade - huller om buller i ett organiserat kaos. En orgie av litteratur och sinnesberöringar. Det är vid sådana tillfällen som det tycks hända något i mitt innersta inre. Någonting vaknar. Det är svårt att förklara för den oinvigde antikvariatbesökaren.

Vi kom dock ingenstans i ordkriget, för ett krig om ord var det. Ett slag om det som är skrivet och hur det ska behandlas i sin tryckta form. Vi nådde ingen resolution. Ingen av oss vann. Ömsesidigt lade vi ner stridsyxorna, och jag gick ur åsiktsbataljen som en mer avskryvård människa än tidigare. Inombords log jag stort när jag avslutade med att i triumf göra ett hundöra i ett slitet pocketexemplar av *The Hunt for Red October*.

Antikemisk tankevandring

2016-04-29 11:21:09

Jag skulle egentligen skriva ett passus i mitt arbete om molekylen dimetylk-lorsilan, som används för att repellera exempelvis geler (det vill säga - på svenska och lekmannaspråk - för att hindra gelen från att fastna på en yta). Efter att jag trampat in i flertalet mörka återvändsgränder i min rensopning av typ hela jävla internet, så tog jag flykten till annan ort. Den litteratur som jag trots allt hittar, och som av titel eller abstract verkar vara relevant, har jag naturligtvis inte tillgång till. De är dessutom alla från 70-talet. Hur käckt är det att hänvisa till en artikel som åldersmässigt skulle kunna vara min morsa? Så jag ger upp det där för tillfället. Det är fredag, och jag sitter i vanlig ordning i lobbyn. Lyssnar på Tjajkovskij. Ölen får mitt skrivande att lätta en aning. Färre blockeringar uppstår efter bara en halv liter maltbrygd. Men vad gör alla öler och blockeringshävningar i världen när jag saknar stoff för det jag vill skriva om? Skillnaden mellan vetenskapliga artiklar och prosaiska texter är milsvid - man kan ju tyvärr inte bara hitta på (om man inte heter Macchiarini, förstås).

Allt detta får mig att tänka på kemi i allmänhet, snarare än i synnerhet. Precis som att artiklar angående min kemiska förening tycks fattas här i universum, så saknas det ibland kemi mellan människor. Vissa personer verkar helt enkelt vara kemiskt inerta med varandra. Det sker ingen reaktion när de blandas. Varför? Det måste vara något extremt fundamentalt som skiljer dessa individer åt. Man "klickar" liksom inte, som det så fint heter. Olikheter kan ofta överbryggas, men när kemi inte existerar så är det tvärkört. Den naturvetenskapliga kemin ger reaktioner som man många gånger inte kan se med blotta ögat. Den mänskliga kemin tycks te sig likadant.

Jag inser att min lilla utsvävning nog kan vara lika spretig som min person, men vad gör man inte ibland för att undvika sina plikter?

När valet i ett val inte riktigt är ett val

2016-05-13 11:28:20

I följande text har jag medvetet utelämnat nyckelord som kan googlas, duckduckgo:as eller valfrisökmotor-sökas, och i motsatt håll alltså även kan indexeras av dito tjänster. För att inte lilla jag ska stöta mig med någon eller något, så håller jag mig således vag, luddig och kryptisk. Det är som vanligt, med andra ord. Jag är nämligen gäst i ett land som inte fullt ut respekterar mänskliga rättigheter, och som världsmedborgare har jag påverkats av det krassa och tragiska faktumet att mina medmänniskor inte får åtnjuta samma friheter och rättigheter som individer som jag gör och har vuxit upp med.

För en svensk är det lätt att ta mycket här i livet för givet. Gratis (skattefinansierad) skola med tillhörande lunch och materiel är ett exempel. Demokratiska val är ett annat exempel. Vi har ett flerpartisystem (men i praktiken två block och så något vidrigt kludd på högerflanken). Vi har en grundlagsskyddad åsiktsfrihet. Vi värnar om valhemligheten så pass mycket att vi inte ens vill hänga med i tiden och digitalisera röstningsförfarandet, av risk för att någons röst ska kunna påverkas av andra i hemmet.

Redan från den dag då jag såg solen lysa för första gången blev jag itutad att man ska använda sin demokratiska rättighet till att rösta. Bland månet minne från min barndom så återfinns valdagen -94 (och kanske även -98), då jag följde med mina föräldrar till ungdomsgården som tillfälligt omvandlats till en vallokal. Jag minns även hur jag fick vara med min moder då hon kampanjade för sitt dåvarande parti vid valstugorna inför kommunvalet i Örebro. Jag kommer också mycket väl ihåg mitt första val 2009, endast två dagar efter studenten. Det var visserligen ett Europaparlamentsval, men som medborgare i en union såg jag det som en självklarhet att rösta. Sedan dess har mina åsikter hunnit förändras och omvälvas, men det demokratiska värdet är fortfarande detsamma.

Jag har nu befunnit mig i en kommunistisk enpartistat under sju veckors tid, i ett land som går till val nästnasta söndag den 22:a maj. Eller, som jag vill uttrycka det: "val". För det är långt ifrån demokratiskt, Att

överhuvudtaget diskutera politik här är väldigt känsligt, och man väljer sina tillfällen med försiktighet. Under en kväll hamnade jag på mitt favoritställe – det är ett hak där allting kan hända. Jag beställde i vanlig ordning gin och tonic (i förebyggande syfte mot malaria, obs. ironi), och språkade med en i personalen som jag lärt känna lite mer. Först var det mest tal om studier, men det gled snabbt över i ekonomi och därmed också ekonomisk styrning och politik. Landet har sedan länge övergett planekonomin för en socialistisk form av marknadsekonomi. Vi började prata om korruption, ett ord som hen först var tvungen att slå upp. Det är sällan några problem att vifta med en sedelbunt här för att slippa undan straff om polisen tar dig för övertramp i lagen. Det är med andra ord en form av korruption. En annan form finns inom det politiska systemet. Det är ganska svårt att förklara demokrati för någon som hela sitt liv levt med ett enda parti i ett land utan demokratiska val.

Eftersom demokrati, politik och världen i allmänhet intresserar mig så började jag göra research. Jag hittade en rapport som en frilansande skribent sammanfattat angående det kommande valet, och ju mer jag läste, desto mer insåg jag att det verkligen är ett land utan frihet. Att andra partier än kommunistpartiet är förbjudna visste jag redan innan, men vad jag inte visste var att det tydligen ändå är möjligt att kandidera till parlamentet som ”oberoende” (ett ord som däremot inte används av partiet, det heter ”självnominerad”). Detta mest i teorin, visade det sig. I praktiken är det nästintill omöjligt att bli invald utanför partiet. Efter de senaste två valen var det en (1) respektive fyra (4) oberoende som erhöll platser av dryga 500 stolar totalt. De oberoende stoppas med hjälp av medeltida metoder och processer som övervakning/förföljelse av poliser, obefogade blockader in till lokaler för möten och registrering samt ren och skär smuts- och räksåskastning. Dessutom är processen för att sälla bland kandidaterna som en dålig fars, där några få utvalda efter eget tycke och smak kan rata kandidater på extremt lösa grunder under flera omgångar. På senare tid har regimkritiska bloggare dessutom fått långa fängelsestraff, vilket uppmärksammats i världspressen. Nationell media saknar inblick i valproceduren, och allmänheten i sin tur tillgång till information. Det är minst sagt ett moras (undertecknads nya favoritvokabel).

När jag skulle fortsätta min efterforskning så stötte jag dock på patrull i form av större makter: jag kunde nämligen inte komma åt Human Rights Watch (HRW). Jag insåg att detta inte var någon tillfällighet utan en medveten blockering från staten. Eftersom jag så förutseende installerade en VPN-tjänst innan jag reste (i händelse av något liknande) kunde jag kringgå hindret och surfa in på sidan. Kritiken från HRW är såklart något som staten helst inte vill att medborgarna ska läsa. Befolkningen är däremot inte helt bakom flötet, och det tycks finnas rörelser som försöker påverka i andra riktningar. Tyvärr är det lite som Davids kamp mot Goliat. Förvånande nog är inte Amnesty Internationals hemsida blockerad, vilket

är lite märkligt eftersom de uttrycker samma fakta som HRW.

I det förra valet 2011 så deltog enligt Election Guide 99,52% av de röstberättigade. Valet innan visade liknande siffror. I jämförelse kan vi ta Sveriges val 2014, då 85,81% av den röstberättigade befolkningen vallfärdade till valurnorna för att säga sitt; ett deltagande som ansågs vara ”ovanligt högt”. Är det inte konstigt att ett land där alla redan på förhand vet utgången har ett valdeltagande som nära på snuddar vid 100%? Har man någon gång rest en bit genom landets höga berg och djupa dalar, och därmed också sett hur avsides och enkelt många bor, så är det inte svårt att börja syna rimligheten i statistiken. Utan transparens och övervakande organ är det faktiskt svårt att bedöma rimligheten i något överhuvudtaget. Hur lyckas de locka alla sina maktlösa väljare ur sofforna, när inte ens mellanmjölkdemokratin och välfärdsstaten Lilla Landet Lagom gör det?

Kvarstår gör alltså flera frågor. Frågor som jag inte är rätt person att svara på. Striden är heller inte min, utan primärt befolkningens, politikers, diplomaters samt människorättsorganisationers. Jag är bara en observatör som reflekterar över det jag ser, hör och upplever. Det här är trots allt endast en obetydlig text bland många andra, om något som människor har kämpat för sedan orden uppstod. Frihet och demokrati.

När lotusen blommar

2016-05-19 11:58:22

Jag stod utanför en katedral som såg ut som något ur ett Zelda-spel från min barndoms tid och väntade på en person som jag aldrig träffat innan. Fast mest så stod jag nog utanför en katedral som jag inte visste existerade förrän nu. Hur kunde jag ha missat denna arkitektoniska stenklump? Var det fel sida av floden, kanske? Medan jag väntade på främlingen (eller vännen jag ännu inte kände) så dök det plötsligt upp en person som jag inte var helt obekant med. Vi språkade lite om det alldagliga, så där som man brukar göra med bekanta. Frågan om var mina "sambos" befann sig någonstans uttalades, och jag kände instinktivt att jag fattat helt rätt beslut att inte involvera dem i mitt främlingsmöte. Jag har under flera veckor glömt bort att reflektera över min frihet och självständighet. Detta lullande genom ett slags slentrianmässig vardag har gjort mig både led och lättstingslig. Det konstanta umgänget med samma människor ger mig ingen dynamik eller förändring. Jag behövde bryta trenden, och detta var ett ypperligt tillfälle.

När det bekanta ansiktet efter några minuter försvann iväg på sin knallert bland så många andra på gatan, så slog det mig hur otroligt hela situationen hade artat sig. Där stod jag utanför en nyfunnen kyrka i en stad jag bott i under ynka åtta veckor av mitt snart tjugosexåriga liv - en stad med dryga 350 000 invånare - och väntade på en person jag aldrig mött, när jag i stället stötte ihop med en person jag har träffat flera gånger. Det är ju knappt så att det händer mig när jag besöker staden jag är uppvuxen i. En stad med en blygsam tredjedel av Hues befolkning. I min fortsatta väntan så tänkte jag tillbaka på veckorna, och insåg att detta faktiskt har hänt vid flertalet tillfällen. Jag har kolliderat med kända nunor tidigare på stadens gator. Man har bytt ett par ord eller tre. Den här platsen låg däremot så pass avsidet att mötet resulterade i fler adjektiv än bara "roligt" och "trevligt".

Främlingen, då? Jag och fyra andra vietnameser drog ut på en local food tour. Första stoppet bjöd på goi cuon (summer rolls). Det är som vårrullar, fast ändå inte. Same same, but different. De friteras inte, utan äts färska. Vi fick dessutom rulla dem själva vid bordet - att få dem runda var ett konststycke. Den färdiga rullen doppades sedan i en klassisk fisksås toppad med krossade jordnötter. Nästa stopp var på andra sidan av stan, en bit i utkanten. En skål med nudlar, jordnötter, minimusslor och grönsaker.

En knepig och i mitt tycke alldeles för söt dryck med sticky rice i. Sweet soup gjord på majs och kokosmjölk. Allt detta för ungefär 6 kr per skalle. Jag skämdes nästan över hur billigt det var för mig, samtidigt som jag fascinerades över perspektiven i en orgie av okända smaker.

Jag var nu mätt, men sällskapet ville ha mer. Vi susade iväg igen i mörkret, längs trånga gator i kvarter dit få turister tar sig. Det var då jag hörde dem för första gången sedan jag kom hit: syrsorna. Jag drabbades av en plötslig längtan efter att få lägga mig utomhus någonstans och lyssna på ljudet. Att i ryggläge vaggas in i deras sång, samtidigt som jag blickar upp mot oändligheten med de bleka stjärnorna. Tanken försvann i samma stund som vi kom ut i den hektiska trafiken igen. Inne i en smal gränd i ett av stans konsumtionsmeckan slog vi oss senare ner och beställde varsin ytterligare sweet soup. En skrynklig liten tant som påminde mig om min farmor i den tid då jag bara var barnet tog beställningen som jag inte uppfattade. Jag fick hela bönor i min. Jag erbjöd mig att betala de dryga tjugo kronorna som allt kostade för att få visa min tacksamhet gentemot umgänget, och för en gångs skull var det ingen som protesterade.

Den svala kvällen avslutades med en promenad längs floden bland försäljare och cycklare. Ganska snart splittrades gruppen, och det var bara jag och min främling kvar. Med utsikt över vattnet och broarna kom samtalet in på det som upptagit en del av mina tankar den senaste tiden: frihet och valfrihet. Ämnet var inte känsligt för främlingen, och för en gångs skull stod jag öga mot öga med någon som ifrågasatte allting; även historien. Detta var en sådan person som det här landet behöver fler av. Jag blickade åter ut över Parfymfloden och en lätt bris smekte min hud. En bit bort uppströms såg jag stora lotusblommor på rad i vattnet, och skrev en mental notering på hjärnbarken att undersöka dem närmre vid ett annat tillfälle.

För mig själv tänkte jag där och då att tids nog så slår alla blommor ut. Samhällen, så väl som personligheter. Men även lotusblommor.

Barfotabarnet tappade sitt ord, men inte sin papperslapp

2016-05-26 13:14:22

Nu är det officiellt. Jag avskyr smarta telefoner. De tillför mänskligheten enkom onödigt lidande, fara och stress. Ju mer avancerad tekniken blir, desto större blir risken för att någonting ska gå fel. Väldigt fel.

Nå. Domedagen är inte här än, men närapå. Min smarta telefon balade ur igår. Med tanke på hur lite jag har använt den under de senaste månaderna är väl detta något av en bedrift i sig, och det tog inte lång tid innan jag härledde problemet till det externa minneskortet. Plötsligt var förlusten av mitt begränsade, digitala minne ett faktum. Hälften av applikationerna saknades och bilderna var som bortblåsta. Jag kände mig bestulen på abstrakta ting. Ettor och nollor. Nu hade jag visserligen varken överdrivet många appar eller bilder, eftersom jag sedan länge lärt mig att en telefon inte ska vara en lagringsbank för hela ens liv, utifall att data raderas eller apparaten försvinner fysiskt. Problemet reducerades således kort och gott till en principalsak. Jag var arg. Svor som en borstbindare. T försökte lugna mig genom att leka support och frågade pedagogiskt ”har du provat att starta om den?” och i replik kom det än mer intelligent ”ja, jag har f***ing provat att starta om den jävla f***-telefonen”. De bästa och mesta intellektuella vrårna av mitt vokabulär fick därmed se dagens ljus.

Jag konstaterade till slut att haveriet nog var oåterkalleligt. Utan minneskort fungerar telefonen till synes som den ska. BankID-appen finns fortfarande kvar; min största farhåga var att bli av med den. Jag kunde i övrigt knappt dra mig till minnes vilka appar som funnits där tidigare och som nu var borta, men ganska omgående noterade jag i alla fall att mitt älskade SAOL hade gått upp i rök. Jag skulle kunna fälla en tår eller två över mina bokmärkta favoritord som nu har tillintetgjorts, men det finns ett bekant ordspråk som uppmanar till att inte gråta över spilld mjölk. Det är bara att ta nya tag i stället. Jag har alltså återigen den hårda vägen lärt mig att aldrig mer förlita mig helt på information som finns i någonting som kallas

”smart”. Tacka vet jag biljetter, kartor och tidningar tillverkade i papper.

Så... kan vi inte stanna här i teknikutvecklingen? Kanske till och med vända om? Låt oss gå tillbaka till lägereldar, episk lyrik och brevdvor. Låt oss gå tillbaka till den tid då livet och samhället fortfarande fungerade utan inblandning av detta osmarta otyg. Annars kan vi väl åtminstone återgå till knapptelefoner? Ni vet, de där uråldriga relikerna som laddades en gång i veckan, inte hade Facebook och som det faktiskt gick att ringa med? Är det för mycket begärt?

Notera referensen i rubriken till värmlandsskalden och klarabohemen Nils Ferlin. Inte helt osökt kom jag nu även att tänka på nedanstående banala rim som jag diktade i fjol.

Jag tycks ha förlorat mina ord, är de kanske kvarglömda hos dig? Jag la dem nog på ditt sängbord, när du somnade sött bredvid mig.

Jag vill nu gärna få orden åter, kan du skicka mig dem i ett brev? Varje kväll över orden jag gråter, jag minns inte mer vad jag skrev.

Disco Sally shaked shaked shaked her booty

2016-05-30 11:55:38

Efter att de senaste dagarna i timal ha roat mig med det farligt beroendeframkallande språkverktyget Duolingo (i stället för att skriva viktigare saker), så har jag fått lära mig användbara fraser som "Los pájaros leen el diario" eller "El cangrejo come el pan" på spanska. För att få ytterligare hjärndöd feeling drog jag därför igång den spanska och något queera elektropop-duon Fangoria. En ny platta hade visst kommit. Där hittade jag ett på flera vis intressant stycke musik kallat Disco Sally. Allt detta ledde i sin tur till att någonting oanat och alldeles fantastiskt uppenbarade sig.

Disco Sally visade sig vara en person som faktiskt har existerat. Sally Lippman, som hon egentligen hette, föddes 1900. Efter sin makes död började hon frekventera New Yorks discolokaler under 70-talet. Gumman var med andra ord 70 plus och rev loss på dansgolven under discokulorna som en Dancing Queen, och som puma i sina bästa år tycks hon ha varit en populär danspartner. Det är inte svårt att förstå dragningen till kretsarna när en plattvändare spelar The Hustle, Sylvester, KC and the Sunshine Band, Jimmy "Bo" Horne, George McRae samt otalet discodonnor. Hon tog ut svängarna mer än någon annan och lyfte discon till en helt ny nivå. I vimmel mötte hon även sin femtiotvå år yngre kärlek, som hon gifte sig med. Disco Sally dog 1982, men trots påtryckningar så spelades ingen disco på begravningen.

Hur underbar är inte den här historien? Jag har fått en ny förebild och ett nytt verktyg i min feelgood-arsenal. Som berättelse betraktad saknar den heller inte sensmoral. Vad kan vi egentligen lära oss av Disco Sally? Det är tydligen aldrig försent för något, och livet behöver inte ta slut bara för att någon annans gör det. Man ska följa sitt hjärta, hur tokigt det än låter i både ens egna och omgivningens öron. Kontentan av det hela är att man helt enkelt aldrig ska sluta lyssna på disco.

Från nord till syd

2016-06-04 12:28:50

Tio veckor har passerat lika hastigt som ett stjärnfall på himlavalvet. Det känns som om det var igår jag stod vid Karlstads busstation i den kyliga skärtorsdagsnatten och väntade på min transport till Arlanda. Livet är visst fullt utav vemod. Det kanske är en del av att gå vidare med sitt, så att säga. När jag nu väntar på nästa transport, nattbussen till Hanoi, så känner jag återigen ett slags vemod samtidigt som jag upplever en lättnad. Det är dags att ge sig av på nya äventyr. Jag är färdig med Hue för denna gång. Mitt examensarbete är så gott som klart. Jag vill ha nya erfarenheter nu. Byta miljö. Vara på drift.

Nu väntar således Hanoi, Halong Bay, Da Nang, Nha Trang och Ho Chi Minh-staden och slutligen Manila, detta i en ungefärlig utstakad rutt eftersom undertecknad ofta har svårt att planera. Det kommer nog bli intensivt, lärorikt, spontant och förhoppningsvis ganska galet. Livet är nedpackat i sextiofem liter igen.

Vidgade vyer

2016-06-11 07:34:20

Efter några hektiska dygn har jag äntligen fått lite tid att andas för en stund i Nha Trang; kuststaden där det fullkomligen kryllar av nyrika ruskisjs och koreaner på playan. Här slås man av en avbrytande kontrast till övriga delar av landet där alla skyltar står på engelska. I Nha Trang är kyrilliska bokstäver mer regel än undantag.

Den senaste veckan har jag tillbringat totalt två dygn på bussar i olika former. Jag har fått bra erfarenheter och minnesvärda upplevelser. Jag har också fått mindre bra upplevelser, som icke-fungerande och speedade taxametrar samt en resa till Hoi An med det avskyvärda bussbolaget Camel Travel. Jag har hamnat på bakgator, ätit ännu mer vietnamesisk mat, besökt ett spartanskt installerat etnologiskt museum, passerat Sveriges ambassad flera gånger, druckit japanskt öl med vidsträckt utsikt över hela Hanoi, hoppat från sex meter och sjungit YMCA på karaoke i Halong Bay, observerat asiaternas hurtiga morgonrutiner, sett fler selfiepinnar än jag kan räkna till, diskuterat Kataloniens självständighetsrörelse och Europas migrationskris, drömt otroligt knepiga drömmar av malariaprofylaxet, behövt klargöra alldeles för många gånger att jag och T i helvete heller inte är något par (nej, inte snart och aldrig någonsin punkt slut) samt rent allmänt funderat över den tillvaron som är och komma skall. Jag kan dessutom åter konstatera att jag saknar mitt svenska morgonkaffe som är bryggt på mörkrostade och ekologiskt odlade Arabicaböner, och inte det vietnamesiska kaffets Robustaböner som kräver femtio-femtio kondenserad mjölk för att ens vara drickbar.

Svenskrostat kaffe hägrar, men inte riktigt än. Under min lilla siesta under AC:n får jag därför nöja mig med vietnamesiskt snabbkaffe medan jag tittar på filmatiseringen av Naked Lunch. Därefter är jag redo för nya, svettiga äventyr.

Vid regnbågens slut dog pulsen ut

2016-06-14 16:36:39

Under ett par dagar var jag (o)medvetet bortkopplad från verkligheten. När jag åter anslöt mig hade samma verklighet blivit både märkbart mörk och kall, men det som vid en första anblick såg ut att vara ett i raden av vansinnesdåd långt bort drabbade mig plötsligt på ett personligt plan.

Jag har aldrig varit rädd. Vaksam och försiktig, absolut, men aldrig rädd. Jag har nog hittills i livet varit ganska förskonad från problem och obehagliga situationer. Kanske för att jag till en viss mån ändå har anpassat mig efter rådande omständigheter, eller inte hävdat mig mer än nödvändigt. Jag vet inte om det är bra eller dåligt. Antagligen det senare. Det är trots allt långsamt kvävande att inte vara sig själv, oavsett om det är frivilligt eller ofrivilligt. Kanske har jag heller aldrig tillhört dem som är mest utsatta. De som alltid får ta de största och värsta smällarna, när smällarna väl kommer.

En stor grupp människor samlas på en plats som ska vara en fredad zon för att få dansa, umgås, känna gemenskap och kärlek. På dansgolvet känner man av pulsen i takt till musiken. Luften i lokalen vibrerar av eufori. Men så smäller det. Någon skjuter av ett skott. Två skott. Flera skott. Det tar ett tag innan omgivningen förstår att ondskan har letat sig in på nattklubben Pulse. Panik utbryter när människor stupar.

För väldigt många kommer pulsen aldrig mer slå.

Deras kärlek var måltavlan. Vad visste egentligen gärningsmannen om kärlek? Är det möjligt att älska, när man har förmågan att känna ett så starkt hat till något som är vackert? Eller kanske var det precis det han gjorde? Älskade han så mycket att det övergick i hat? Oavsett vad så finns det inget utrymme för varken förståelse eller medlidande. Inte heller får det finnas utrymme för rädsla.

Jag är fortfarande inte rädd. Jag är däremot bekymrad. Jag oroar mig för en ny värld där solen slocknat och temperaturen sjunkit. En värld där det inte längre tycks finnas nog med plats åt alla. En värld där rätten att få leva ständigt rycks ifrån en. En värld utan hänsyn. En värld utan kärlek. Människor dör dagligen världen över för att andra har förbehållit sig rätten

till vad som är rätt.

Just den här kampen är ännu inte slut. Vi får aldrig ge upp eller kliva tillbaka in i skuggorna. Vi får aldrig sluta älska.

Slutet på början

2016-06-24 10:59:47

I ett slags självreflekterande konstaterande så inser jag att livet på sistone enbart tycks ha bestått av avslut i olika skepnader. Jag inser också hur lite jag faktiskt har orkat bry mig om detta. Kanske är det en självbevarelsedrift för att inte tappa greppet. Normalt hade jag uppfyllts utav vemod och sorg, men mitt undermedvetna måste ha förstått att det är lönlöst. Även om mitt medvetande nog har helt andra åsikter, så finns det tydligen en underliggande realism som har tagit över rodret.

Allting är föränderligt. Livet är föränderligt. Inget är konstant eller bestående. Med tid kommer även lärdom, erfarenhet och insikt. Det enda jag har befunnit mig i de senaste dagarna är nuet. Det enda som existerar är nuet. Det enda som är meningsfullt är nuet.

Kanske är detta egentligen bara slutet på början? Med en fortsättning som jag inte vet något om, för nuet är inte där än.

*Now this is not the end. It is not even the beginning of the end.
But it is, perhaps, the end of the beginning. Sir Winston
Churchill*

Sylvassa sanningar

2016-07-01 22:00:56

Jag stirrade med förvåning på min strumpa som för ett par timmar sedan varit någorlunda vit, men som nu hade färgats blodröd. Jag hade tagit brädan in till centrum under en lagom långsam men solig midsommardag, och visst hade det kanske trots allt gjort lite ont i stortån när jag kickade. Jag tänkte i min enfald att det nog berodde på en vass sten, och orkade därför inte stanna för att tömma skon. Så farligt var det väl inte? Eller? Blodet sipprade ut ur min stortå från ett avlångt jack. I efterhand minns jag inte ens att jag någonsin såg någon sten. Såret gjorde mig påmind om det hela, men inte mer än så. Fram tills igår, det vill säga.

Jag tog på mig samma sko, och kände återigen ett kort sting i stortån. Jag drog snabbt av mig skon, stack ner handen och trevade runt med fingrarna. Det stack till igen, men på ringfingret denna gång. Vad är nu detta för trams? Det kändes som ett metallföremål. Jag granskade fingerspetsen och såg en droppe blod tränga ut genom skinnet. Vad i...? Jag trevade ännu mer, och lyckades till slut dra loss biten som satt hårt fast i gummit. Jag lade det på handflatan. Tittade på det i ett par sekunder. Ett rakbladslignande parallelogram glänste i ljuset. Jag trodde inte mina ögon. Hur hamnde detta dödliga vapen i min sko? Har någon placerat den där? Har JAG placerat den där? Som vanligt var frågorna många och svaren obefintliga.

Jag insåg plötsligt hur tursam jag ändå måste ha varit som i stället för kapade nerver, senor och köttslamsor bara hade drabbats av en mindre blod- och strumpförlust. Jag insåg även att detta måste vara universums sätt att tala om för mig att jag har börjat få hybris igen.

MEN! Hybris eller ej. Jag är redo för fler duster i livet. Överlever jag en tenta i organisk kemi och rakbladsvassa ting i mina skor så överlever jag väl allt? Kanske till och med Dalarna.

Fragment ur en anteckningsbok

2016-07-02 17:29:59

Bland de fåtalet saker som jag har sparat hittade jag min gamla anteckningsbok. Bortsett från några sidor så blev allt nedskrivet i fjol. Dikter, aforismer och ord samsas om utrymmet med längre reflektioner och tankar. Av oklar anledning så saknas tyvärr dateringar på allt. Vissa texter minns jag exakt när jag skrev. Om inte precis på klockslaget, så åtminstone var jag befann mig och vilken månad det var, samt även orsaken till att jag greppade pennen. En del texter är ofullständiga. En del är nästan oläsbara (för att jag skrivit så snabbt och slarvigt; det vill säga slarvigare än vanligt). Nedan följer några lättsamma brottstycken ur anteckningarna. Allt som är kursiverat är taget från boken.

Med solen i ögonen är det ibland svårt att se det mest vackra i all sin enkelhet.

Avståndet mellan här och oändligheten är inte så jävla långt.

Ett haiku från någon gång förra sommaren *Ensamhet - naken i sängen en söndagsmorgon*

Ett haiku från Kebnekaise (början på augusti, med andra ord) *Oändlighet - Utsikt från toppen, känner mig liten.* (ja, denna var riktigt usel)

Plötsligt jag mitt motstånd såg, och reste upp min lans. Jag red så ut varenda våg - en nobel riddares elegans. (lansen är en paddel och jag kämpade mot vågorna i en öppen kajak på Väneren)

I Sydhavn i Köpenhamn kladdade jag också några rader vid vattnet. Jag minns detta i detalj. Solen sken i vågsvallet och jag avnjöt en Falcon Bayersk som jag norpat från A:s kylskåp. Det är ganska uppenbart att jag fastnade för fiskmåsarna, av texterna att döma.

Mången fläck i långa streck av fågelträck.

Ett fridfullt ljud av fågelskri och havsvindar som svept förbi. En sol som lyste i alla glans, jag ville ej nån annanstans.

Sedan kom hösten och med den funderingar kring tid och rum.

Tid? En cirkel som går runt. Oändlighet? En linje utan slut.

Det vi lever i är parallella verkligheter. När jag tänker på dig så existerar

du. När tankarna skingras, så skingras även du. Du finns bara i mitt huvud. Du är när jag vill att du ska vara. [...] (Jag vet inte riktigt vad detta var menat som. Texten fortsatte ett par rader till, innan den abrupt tog slut mitt i en mening.)

Det blev nog ett och annat glas whisky, dessutom. *Plötsligt så började min whiskyskvätt tala: "Vad sitter du här ensam för?" Och snopet så stirrade jag ner i glaset: "Varför bryr du dig om vad jag gör?"*

Jag tillbringade mycket tid med labrapporter i pentryt på universitetet. Nedanstående rader skrevs där (jag hade väl tröttnat på rapporten) *Med barfota steg på ett cumulusmoln är jag lätt som en fjäder i sinnet. När jag släppte taget om det som mig tyngde så lyftes jag uppåt, ty flyktigt är minnet.*

På molnalpens topp blir jag ett med min dröm och det smärtar ej längre att du inte finns. Jag badar i solsken som värmer min kropp (ofullständig, men jag skulle naturligtvis rimma på "finns")

Jag var dessutom på bio under februari månad och såg Suffragette, vilket gjorde avtryck i ett rim efter att i bestörtning upptäckt att mina kursare inte visste vilka suffragetterna var. *Sant är väl att många kvinnor har stridit för sin systers rätt. Ibland med våld de ämnat vinna, ibland med penna och pamflett.*

Med hungerstrejk de ville visa att de ej räddes känna törst. Ty de hade inte tid att spisa - kvinnors rösträtt främst och först!

Handling, inte ord /Suffragetterna

Den allra sista anteckningen är dessutom något av ett mysterium. Jag minns den inte alls. Men det spelar ingen roll. De få raderna rymmer kanske lika mycket som allt annat tillsammans. Vem vet?

Solens strålar i skarven mellan februari och mars. Infraljuset värmer min nakna hud lika mycket som det värmer mitt blottade inre. I vårluften känner jag mig pånyttfödd.

Som ni behagar

2016-07-06 21:44:43

I pray you, do not fall in love with me, for I am falser than vows made in wine.

Citat ur As You Like It (Som ni behagar) av William Shakespeare. Ett för den tiden ganska queert och vågat drama, där protagonisten Rosalind klär ut sig till man och kallar sig Ganymedes. En flicka vid namn Phoebe blir förälskad i Ganymedes, som ju varken heter Ganymedes eller är man. Ganymedes uttrycker i ett samtal mellan de två sin önskan om att Phoebe inte ska förälska sig i honom (eftersom han ju egentligen är en hon och därmed en inbillning), varpå han säger att han för övrigt inte ens gillar Phoebe. Ganymedes i sin tur, som ju egentligen heter Rosalind och är kvinna, är förälskad i Orlando (som är förälskad i Rosalind och tillbringar dagarna med att rista in kärleksdikter i trädstammar). Är det dessutom inte lite kvinnlig spänning mellan Rosalind och vapendragaren Celia (som i sin tur är utklädd till fattiglapp)?

Fan. Vilken soppa. Så rörigt. Så spretigt. Så underbart. I samma replik alltså; en vackert formulerad uppmaning och en flat diss i stilen raka rör. Tänk om det alltid kunde vara så enkelt. Min egna variant på shakespearismen torde bli något i denna stil: *Bry dig inte om mig, ty jag är lika spännande som en avslagen pilsner*

Tidsoptimism

2016-07-10 21:46:59

Som vanligt hade jag missbedömt tiden. Varit lite för optimistisk. Kanske även lite för långsam. Tåget skulle gå prick och exakt 18.00 - fem i stod jag och stampade bakom två idioter som ockuperat SJ:s biljettautomat. Nu är det kört, tänkte jag. Varför ska jag alltid envisas med att köpa pappersbiljetter som jag måste hämta ut? Kan det vara så att jag faktiskt är lite konservativ trots allt? Adrenalinhalten i blodet skjöt i höjden. Blodet rusade genom ådrorna. Idioterna stod kvar och var idioter. Så fick jag en snilleblix. Pressbyrån ligger ju bakom ryggen på mig! Förihelvete.

Jag gjorde en helomvändning. Med mitt examensbevis och en ICA-påse i högsta hugg dundrade jag in i butiken, kryssade ograciöst mellan bananer och bullar och suttade slutligen en ihopskrynklad papperslapp till bruden i kassan. Det hade kanske kunnat vara ett telefonnummer från krogen, men nu var det ett illa skrivet biljettnummer. Skynda skynda, tänkte jag på nyförvärvat dalmål. "Det blir 30 kronor om du hämtar här" sade bruttan. Med kortet redan på väg in i terminalen, ett tåg som värmde upp och ett par idioter som fortfarande stod och tryckte på SJ:s skärm svarade jag att mitt tåg går om fyra minuter och att jag inte har något val och så vidare. Slog fel siffror tre gånger och fick trycka gult. Skärpning nu, Hanna. Fokus! Jag nästan slet biljetten ur hennes näve och kutade ut mot perrongen. Spår 4 dessutom? Av alla jävla spår. Eller alla fyra spår på Örebros centralstation. Ner för trappan, genom tunneln, upp för trappan. In på tåget.

Jag sjönk till slut ner på min plats, svettig och andfådd. Kontrollanten kom förbi och jag suttade en skrynkelig papperslapp i hennes famn. Inte heller denna gång var det ett telefonnummer. Så satt jag där och var fly förbannad på mig själv för att jag inte kan planera bättre. Jag var arg på mig själv för att jag är så hopplös. Men, tänkte jag, vilket äventyr! Jag hann ju faktiskt med även denna gång. Allting löser sig ju alltid. Det är vetenskapligt bevisat.

Haiku i julikväll

2016-07-13 21:52:21

Tekoppen svalnar - tystnaden lägger sig ned. Dagen är döende.

En haiku med regelbrott (utan årtidsmarkör). Julikvällens vemod får uttalat stå för kvintessensen i dessa rader.

post scriptum 14/7 Denna haiku blev av okänd anledning utvald på en sida för poesi, vilket gör det till min första text att uppmärksammas där. Vetskapen värmer mitt hjärta ett par grader. Mina ord är min enda kärlek i livet.

Organiserat kaos

2016-07-16 23:28:12

På en balkong, någonstans i det avlånga landet. En lokalt brygd öl smeker min gom i julikvällen. Månen lyser. Luften är så pass kylig att jag dragit på mig kavajen. Svensk sommar, säger någon. Molnen på den halvklara skymningshimlen sveper förbi synbart fort. Ungefär lika fort som livet omkring tycks rusa förbi mig. Eller kanske lika fort som min rastlöshet nu för tiden infinner sig. Var kommer rastlösheten ifrån? Jag vet inte. Vart är jag på väg? Det vet jag inte heller. Just nu är det inte mycket jag vet, när jag tänker efter.

Den senaste tiden har förändrat mig i mina grundvalar. Detta har jag kommit fram till utan att ens veta vilka mina grundvalar är; helt enkelt för att jag känner att allting har blivit väldigt annorlunda. Inte bara i mig, utan även utanför. Inför allt detta försöker jag vara ödmjuk. Livet är just vad livet är, varken mer eller mindre. Trots osäkerhet, ovisshet och meningslöshet så fortsätter jag vandra. Vad annat kan jag göra? På något vis blir väl allt bra.

När jag sitter här på balkongen med min öl, någonstans i ett avlångt land, så rinner mycket av mig. Samtidigt kommer mycket till mig. Jag befinner mig nog i ett slags vänteläge. En transportsträcka till något annat, ännu odefinierbart. Vad kan ge mig substans? Hur kan jag tillskrivas betydelse i denna värld? I huvudet formas tankekartor. Ska jag skaffa mig lite professionellt kött på benen, lära mig franska och söka till MSF? Kanske skriva en bok? (Detta alternativ kräver dock att jag faktiskt skriver mer prosa i stället för att flänga runt som jag gör nu). Eller ska jag i stället bara köpa bostad, skaffa katt, odla chiliplantor och typ ge upp? För någon som inte kan tänka långsiktigt är långsiktighet väldigt abstrakta saker. Vad är morgondagen, och varför planera när man kan vara spontan?

Någon frågade en gång hur det ser ut i mitt huvud. Det kunde jag inte svara på då, och inte nu heller. Kanske är den bästa beskrivningen ett organiserat kaos, trots allt.

Vart tog Holly Golightly vägen?

2016-07-31 20:22:45

Jag visste hela tiden att jag aldrig skulle kunna bli filmstjärna. Det är för jobbigt, och om man är intelligent, så är det för genant. Mina komplex är inte tillräckligt mindervärdiga: alla tror att en filmstjärna måste ha en stor och skön själ, men det är fel. Knepet är att inte ha nån själ alls. Inte för att jag har något emot att bli rik och berömd. Tvärtom, och en vacker dag ska jag försöka bli det, men när och om den dan kommer, så vill jag ha min gamla själ med mig. Jag vill att den ska vara med när jag intar min frukost på Tiffany's.

I novellen Frukost på Tiffany's blickar en författare med okänt namn tillbaka på både början och slutet på sin bekantskap med den galna och oförutsägbara Holly Golightly. Det är en ung kvinna, endast nitton, lång och smal med kortklippt hår, som flytt landsbygden till förmån för ett möjligheternas New York. Hon gillar att provocera med sitt fria beteende, men ogärna att berätta om sig själv. Hon är arbetslös och livnär sig som sällskapsdam åt män med resurser. Novellens författare Truman Capote beskrev henne som en amerikansk geisha, om någon nu får för sig att hon var en sköka.

Berättarjaget bor granne med Holly. Deras första möte blir mitt i natten när Holly i vanlig ordning kommer hem, och vid ett tillfälle är det alltså jaget som blir nytt, ständigt offer för hennes "Förlåt, älskling - jag har glömt nyckeln!" Under berättelsens gång formas bilden av Holly Golightly som karaktär utan att hon själv avslöjar särskilt mycket. På sin brevlåda har hon titeln "Resande", vilket hon förklarar med att hon ändå inte kan veta var hon är i morgon. Det som framställs för läsaren är en självständig kvinna som tar precis det hon vill ha och gör som hon vill. Hon är intelligent, och definieras inte utifrån någon annan än sig själv. Hon är omgiven av mystik, och ju mer som uppenbaras kring skönheten, desto mindre begriper man. Alltså, en ganska ovanlig karaktär för den tiden. Kanske även idag.

Holly Golightly försvinner till slut och återkommer aldrig. Var hon befinner sig vet ingen, men jaget funderar över detta i novellens första och sista rader. Några ledtrådar dyker upp, men det är endast lösa spår. Kvarlämnat åt jaget och läsaren är det tomrum som uppstår vid människors skiljevägar, där fria själar får vara fortsatt fria.

Svenska för nybörjare

2016-08-06 16:20:26

Det är lätt att ta sitt modersmål för givet. Jag har alltid funderat på hur det är för en icke-svensk att lära sig svenska. Var börjar man? Vilka är grunderna? Vad förväntas vara basala kunskaper? Jag skulle kunna fråga en SFI-lärare, men nu har jag tyvärr ingen sådan nära till hands. Därför gjorde jag i stället en djupdykning i Duolingos svenskkurs. Det skulle dock snarare visa sig vara en djupdykning i något helt annat: *den svenska mentaliteten*.

I kunskapstestet dök nämligen bland annat följande fraser upp:

Banken har gått i konkurs Rean tar slut i morgon Alla måste betala skatt Han gifter sig med henne för att få hennes pappas förmögenhet Jag betalar med mina föräldrars kreditkort Han är för ung för att köpa alkohol Vi har gått upp i vikt Sänk hastigheten! Det norska trollet slog det svenska trollet i ansiktet Guldet blev till sand Ta en snaps till! Jag blev inbjuden till kräftsivan Det sovande folket Din fru kommer att ha tagit dina drömmar ifrån dig Se upp för simmande älgar! Se upp för lekande barn! Det finns inga passande jobb för dem

I dessa meningar växer det fram en bild av svensken som kanske inte är helt tagen ur luften. Svenskar är snåla, giriga suputer, moralister och pessimister som läser Aftonbladets hälsosidor och krossar individers drömmar om en bättre framtid. Huruvida det existerar någon utpräglad svensk mentalitet är nog en annan diskussion, men faktum är att jag kände att ovanstående sammanfattade Sverige ganska bra. Politiskt åt både höger (det sovande folket) och vänster (alla måste betala skatt). Kultur (guldet blev till sand och John Bauers troll, som visserligen hamnat på kant med våra grannars diton) och tradition (snaps och kräftsiva). Svensk natur med sina simmande älgar (dessa ska man verkligen passa sig för). Även samhället får sig en törn, där banker missköter sig och människor saknar jobb. Ja, jag vill leva jag vill dö i nord.

Som om det inte var nog så upptäckte jag hur intrikat detta med partikelverb är. Läs följande: Det är svårt att komma på en passande mening.

Du som svensk lär utan problem betona partikeln (*på* i detta fall, och verbet skulle kunna bytas ut mot *hitta*, för att exemplifiera) och tolka meningen korrekt som i betydelsen att du inte kan formulera en lämplig mening i sammanhanget. Om du däremot inte är svensk från början, så kan det i stäl-

let uppstå semantiska bekymmer. Duolingos uppläsningfunktion betonade ”komma på” på det sätt som jag hade gjort om jag sagt att jag tyvärr inte kan komma på den där balunsen ikväll för att fira din tenta som du säkert ändå kommer få U på. I mina finstämda öron lät uttalet väldigt fel. Detta med partiklar medför alltså att formuleringar som ”att komma på något” i vissa fall kan bli helt obegripliga för någon som inte förstår skillnaden. Svenskan är full av liknande exempel, där partikelverb får en helt annan betydelse än om prepositionen inte betonas och det alltså inte rör sig om partiklar.

Det som skulle bli en lektion i svenska blev plötsligt något helt annat. Vad kan vi lära oss av denna lilla utläggning om svensk mentalitet och partikelverb? Genom att skaffa sig en utomståendes perspektiv kan man förvärva insikter om sig själv, och inte bara om andra och sin omvärld. Tänk ifall detta kunde appliceras lite oftare utav fler människor i fler sammanhang på denna planet. Språk bygger broar och river murar. Kommunikation är alfa och omega; det leder till förståelse. Kanske skulle världen då stegvis kunna förvandlas till en bättre plats för alla?

Resandets möjligheter

2016-08-21 13:48:10

"Har du rest mycket?" Jag hade precis hivat upp min blöta ryggsäck på hatthyllan och skulle göra ett utmattat nedslag på min plats när jag fick frågan som föregåtts av en kort utredning om vem som skulle sitta var. Regnet som öste ner smattrade mot tågets fönster. Jag mötte främlingens lite nervösa blick, varpå denne fortsatte med att förklara att hen noterat flaggorna på min väska. Flaggor från de länder i Sydostasien jag besökt under mitt sista år på universitetet och som jag samlade på mig på Hoi Ans trånga, mysiga gator. En påminnelse om mina äventyr, och en ständig längtan efter mer. En saknad av vagabondlivet. Jag berättade lite kort om bakgrunden till mina resor, och upplevelsen av länderna. Främlingen hade funderingar på att ge sig av, eftersom hen inte visste vad framtiden har att erbjuda. Jag förklarade det lilla jag visste, utan att utnämna mig själv till någon slags backpackerguru. Samtalet flöt sedan på om allt möjligt, och det visade sig efter en stund att vi hade en gemensam koppling i Falun. När vi tillslut kom in på så djupa saker som livet självt, insåg jag att jag inte hade någon aning om vad människan framför mig hette. Jag frågade om namnet, och vi presenterade oss för varandra. Skakade till och med hand. Bättre sent än aldrig, tänkte jag. Främlingen, som nu var känd vid namn, berättade sedan att det var första gången hen började prata med en okänd på ett tåg. Det var flaggorna som hade lockat. Jag förklarade att jag tyckte det var trevligt, och att det faktiskt var något jag lärt mig uppskatta utomlands. Efter att ha pratat bort någon timme ville främlingen ha tid för sig själv och sina hörlurar. Även telefonen, noterade jag. Jag återgick till min bok och sögs in i en annan värld. Med kallt blod av Truman Capote. Utanför fönstret hade solen blygt börjat titta fram när slutdestinationen närmade sig.

Vi skulle båda av på samma ställe. På perrongen tackade vi varandra för samtalet, varpå vi skiljdes åt. Jag bestämde mig för att gå resten av vägen i den härliga kvällsluften. När jag passerade över E18 såg jag solen kasta in handduken på den rodnande himlen. Jag reflekterade över hur enkelt det fina kan vara, och hur fint det enkla är. När jag några timmar senare vaknade på soffan och det bara var några enstaka sekunder kvar av förlängningen i finalmatchen så hade mitt rooiboste svalnat för länge sedan. Medan jag förflyttade mig till sängen konstaterade jag att resandet förändrar

människor. Man behöver faktiskt inte ens resa särskilt långt. När jag slöt ögonen så började jag redan drömma mig bort. För mig själv såg jag hur jag satte på ytterligare en flagga på min ryggsäck, och alla möten som flaggan gav upphov till. När jag väl somnade så var jag antagligen långt, långt bort.

Det fjärde barnet

2016-09-03 20:06:35

Under några dagar har jag inackorderat mig hos en familj på två vuxna, tre barn och två katter. I en trea. Ett tillfälligt boende i gränslandet mellan andra tillfälliga boenden. Livet är nedpackat i två kartonger och två sopsäckar. Typ. När ska jag bli som folk?

Tillvaron som det fjärde barnet har i mångt och mycket varit annorlunda från det ungarldito jag annars är van vid. Det har ömsom skrikits och bråkats, ömsom leks i överenskommelse. Jag har tvingats köa till badrummet på morgonen. Jag har trampat på leksaker på golvet som antagligen blivit lämnade i all hast för något mer intressant på Barnkanalen. Jag har vaknat av stök och bök i stället för av väckarklockan. Jag har stundtals känt mig ganska malplacerad, men ändå tacksam över vänligheten att få tak över huvudet samt temporär förvaringsplats i förrådet åt de få ägodelar jag har. Det är väl naturligt att känna sig i vägen som det fjärde barnet när man inte är något barn. I all välvilja stod jag en dag för middagen, vilket fick bli något av det bästa jag vet: indisk linsgryta. Mina tillfälliga småsyskon var lite skeptiska. Linser är för nyttiga (linser har man väl i ögonen?) och morötter ska ju vara råa; inte varma och mjuka i grytor. Nåväl, de åt i alla fall, men jag insåg tillslut att mitt vurmande för vegetabilier och kryddor antagligen inte passar alla.

Trots olikheterna i vardagen har jag uppskattat gemenskapen som funnits. Att på kvällen ändå vara en vuxen i mängden och se på nyheterna tillsammans med andra, eller tävla i frågesport ur vetenskapstidningar. Att tappa upp hemgjort äppelvin med suspekt odör på flaskor när mörkret har fallit utanför fönstret. Eller att helt enkelt bara ha någon att prata om allt och inget med. Snart återgår jag till mitt hipp-som-happiga ungarldliv igen. Där det mesta inte är så viktigt för att det ändå bara är jag som drabbas. Där jag kan laga mat på endast vegetabilier. Där det inte är några köer till toaletten. Där det jag vaknar till är väckarklockans skråniga ljud. Där tystnad regerar och råder, och den enda som normalt talar är någon radioröst i P1. I vetenskapstidningen med frågesporten läste min tillfälliga morsa att gifta personer tydligen lever längre, och vi konstaterade från statistiken att jag alltså kommer dö först av oss.

Ett par nätter som det fjärde barnet återstår, men sen är jag alltså

tillbaka i självheten. Dock med en välkommen förändring: jag har blivit med cykel. En blå, kvarlämnad , klassisk racer. Visserligen behöver den lite omsorg och kärlek, men kanske kan vi sedan bli livskamrater. Däremot lär den inte göra något kaffe åt mig på morgonen. Men det kan jag ju faktiskt göra på egen hand.

Konstiga kulturarv

2016-09-22 21:02:47

Vad är konst, och för vem? Vem har rätt att avgöra vad som är bra respektive dålig (eller mindre bra, om vi ska prata i positiva ordalag) konst? Konst är något som i allra högsta grad är subjektivt. Kanske är det av denna anledning som det för en annan är obegripligt att det finns människor som betalar multum för en färgklick på en uppspänd duk, eller hummar viktigt åt något som mycket väl kan vara giraffbajs. När jag alldeles nyligen besökte ett konstmuseum så slogs jag plötsligt av insikten om hur närvarande konsten alltid har varit i mitt liv, utan att jag ens reflekterat över det. Det är inte närvaron av modern konst i form utav giraffbajs jag avser, utan mer eller mindre stora akvarell- och oljekonstnärer. Därtill kommer alla andra konstutövare som på ett eller annat vis dykt upp genom livet. Tyvärr hann jag bara igenom det översta galleriet, men det var nog så gott för att drabbas av denna konstnärliga och kulturella tacksamhet gentemot mina föräldrar.

Det började med att jag fick syn på ett verk av Hanna Pauli; en konstnär som jag råkar vara namngiven efter. Jag har väl alltid tyckt att det varit lite roligt att kunna berätta om ursprunget till mitt annars så för 90-talisterna vanliga tilltalsnamn, men ändå betraktat det som en slags självklarhet att det är så. Vilket det verkligen inte är. Jag kände plötsligt stolthet när jag stod framför hennes målning, och greppade att jag faktiskt bar en så enorm och betydelsefull kulturkvinnas namn.

Jag fortsatte min konstvandring. Passerade målningar av Anders Zorn (vars hemstad Mora med tillhörande museum jag besökte i somras), Carl Larsson (vars grav jag också besökte i somras utanför ett regnigt Falun), Eugene Jansson. Många bekanta namn. Framför mig befann sig ganska snart en oljemålning som avbildade ett blommande fruktträd i all sin prakt. Carl Fredrik Hill, tänkte jag spontant. På skylten bredvid tavlan läste jag: Carl Fredrik Hill. En fin liten skada från barndomen då fadern min drillade Hanna Paulina, typ sex år, att svara på frågan om vem som kunde måla blommande fruktträd som ingen annan. Jag log stort inombords. Andra tavlor som väckte minnen var målade av P. S. Krøyer och paret Ancher. Tre kända Skagenmålare. Framför mig i mitt inre såg jag Danmarks nordligaste udde med det berömda, magiska ljuset. Platsen där två hav möts i ett slags naturens kärleksakt. Skagerack och Kattegatt. En semester som inte bara

innebar ett besök på ett akvarium, utan också på Skagenmuséet. Ett annat bekant namn som for förbi var Esther Almqvist, vars alster jag är säker på hänger någonstans i min närhet.

I mitt barndomshem är väggarna fulla med tavlor. Så har det alltid varit, och det har naturligtvis tilltagit med åren. Jag är i princip uppväxt inne på ett privat galleri. Som tonåring var jag kanske föga intresserad, men hur många tonåringar brukar intressera sig för vad ens farsa precis budat hem på Tradera? När detta galleri i brist på plats sedermera utvidgades till att innefatta även det som då var mitt rum så uppstod antagligen ett par mindre konflikter som nu för tiden är preskriberade. Jag hade väl i slutändan inte så mycket att säga till om, men idag är det bara rogivande att få betrakta dessa motiv utav stilleben eller skummande vågor som fångats i det ögonblick då de slår in mot klipporna. På senare dagar har ju till och med jag själv skapat ett par alster i akryl: ett porträtt av Mike Patton och en blomknopp som ännu inte brustit, till ära av Karin Boye.

Kanske hade hela mitt kulturella intresse aldrig varit så som det idag är, om det inte hade varit för min moder och fader. Kanske hade jag aldrig lärt mig känna igen en Zorn eller Roslin på 50 meters avstånd, om ingen visat mig tavla efter tavla. Kanske hade jag aldrig upptäckt Bob Dylans och Leonard Cohens lyrik, om ingen spelat Desolation Row eller Suzanne för mig. Kanske hade jag aldrig snöat in mig på och blivit influerad av beatförfattarna, om min fader aldrig hade nämnt Kerouacs På Drift. Kanske hade jag aldrig börjat skriva dikter, eller skriva överhuvudtaget, om det inte varit för att min moder i sin ungdom gjort detsamma. Kanske skulle jag fortfarande ha ägnat mig åt oblomoveri, om inte min far dragit fram Ivan Gontjarovs roman och bett mig läsa den. Kanske hade jag aldrig funnit den existentiella ismen, om jag inte haft möjlighet att leta reda på Sartres essä Äcklet i bokhyllan när jag knappt kunde gå och eoner innan jag kunde säga "existensen föregår essensen". Kanske hade jag aldrig börjat sluka alla dessa litterära klassiker, om det inte hade varit för att fadern envisades med att vi skulle samla på de böcker som en gång i veckan kunde köpas med en viss kvällstidning. Kanske hade jag aldrig gått till biblioteket på min lunchrast för att läsa dagstidningen och hålla mig någorlunda ajour, om inte mina föräldrar periodvis hade prenumererat på hela tre stycken olika tidningar (vilket åtminstone minskade antalet slagsmål kring morgonkaffet). Kanske hade mitt för tillfället latent fotointresse aldrig vaknat från första början, om jag inte blivit introducerad för krigsfotografen Robert Capas dokumentära verk.

I takt med att tiden har sin gång så inser man vidden av att förstå sin omvärld så som människor genom tiderna har betraktat den. Referenser ökar förståelse. Förståelse leder till insikter. Insikter leder till förnuft. Förnuft är bra att ha. Enligt en sliten roman hör visst förnuft även ihop med känsla.

Kanske är det förnuft och känslor som gör oss till just människor?

Gare du Nord

2016-10-02 00:29:42

När jag häromveckan gjorde en djupdykning bland alla ettor och nollor på min gamla, externa hårddisk, så hittade jag denna något bortglömda pärla till musikstycke av det belgiska jazzbandet Gare du Nord. *I'm Not A Woman, I'm Not A Man (Berlin Beat)*. Do you prefer the front, or should I turn around? Kan jazz bli bättre än så här? Det är så vackert att man blir gråtmild.

I'm not a woman, I'm not a man Is that so hard to understand? Just go ahead, I know I turn you on Take advantage of a friend When all is said and done

Nu är jag inte bevandrad i Gare du Nord's kompletta diskografi så jag vet inte vilken som kom först (hönan eller ägget?), men *Berlin Beat* existerar även i en annan version med den normativa och löjligt logiska fast däremot inte alls lika transromantiska textraden "I am a woman, and you are a man". Dessutom är arret varken särskilt sensuellt eller tango (jag försökte göra ett adjektiv av detta ord men lät slutligen bli av ren respekt för det svenska språket) i den senare varianten, varpå jag vill hävda att den vemodiga längtan efter närhet och kärlek i föregående därför vinner milsvida över allt det där urvattnade som man ser och hör mest hela tiden. Nog för att all kärlek är bra kärlek, men hur ofta gränsar det inte till pekoralt? Observationen att någon är en kvinna och någon annan en man kan ju vara ett sådant praktexempel. Men det är ju bara min egen observation och tolkning av situationen. Det finns annat som är mer spännande.

Orden och jag

2016-10-11 22:38:12

”Då gjorde han en sista ansträngning för att söka efter den plats i sitt hjärta där hans känslor hade torkat ut, men han kunde inte finna den.” (ur Hundra år av ensamhet av Gabriel García Márquez)

Alltför ofta händer det att jag liksom fastnar med blicken på en tom sida, bara för att en stund senare bli sur och gå därifrån. Pausa förhållandet. Orden kommer inte till mig som de brukade, och ändå finns de där hela tiden. När jag försöker greppa dem med handen så flyr de genast i motsatt riktning och lämnar mig ensam kvar med skuggorna. Vi som en gång hade det så bra, orden och jag. Vi delade ju allting, avslutade varandras meningar och kysste varandra godnatt när dagen led mot sitt slut. Vad har jag gjort för att förtjäna detta? Älskar ni mig inte längre? Har ni hittat någon annan? Tycker ni att mitt liv har blivit tråkigt? Ja, det är möjligt... Jag lovar att jag ska bättra mig, bara ni inte lämnar mig.

Kanske kan vi finna tillbaka till varandra igen? Vi behöver nog bara lite tid var för sig. Det vore ju inte första gången. Ja, så måste det bli. Tid och utrymme. Blev det för intensivt, menar ni? Det är ju inte bra att sitta ihop som med tapetklister. Lyssna nu, för det här är viktigt: Jag är fri och ni är fria, men jag hoppas att ni ger mig en ny chans när vi alla är redo igen. Det är jag säker på att vi en vacker dag blir. Livet är trots allt fullt utav vackra dagar, så jag väntar tålmodigt här på mitt håll. Jag tror nog ändå att vi är menade för varandra.

Nobla herrar på höga hästar

2016-10-14 23:35:19

Det har väl knappast undgått någon vid den här tidpunkten att Akademien och De Aderton har moderniserats på senare dar, i och med utnämmandet av Bob Dylan som årets nobelpristagare i litteratur. Det har väl inte heller undgått någon att Dylan är pristagaren. Trots att han tippats årligen sedan en bra tid tillbaka (undertecknad har själv hoppats på detta scenario inför varje tillkännagivande från ständig sekreterare sedan några år tillbaka) så är det ändå en smula förvånande. Kanske kan detta vara en renässans för litteraturpriset, då många nobelprisförfattare annars tenderar att uppfattas som svårtillgängliga för gemene man utanför allehanda kulturkretsar. Bob Dylans diskografi är en gedigen lyrikskatt, och de flesta kan säkert på ett eller annat sätt relatera till den. Exempelvis den söndertrasade lägereldsdängan Knockin' on heaven's door. Att synen på vad som är litteratur i allmänhet, och poesi synnerhet, i och med detta har förändrats ligger i tiden. Ingen skulle exempelvis påstå att Iliaden inte var litteratur, och ändå har den med all sannolikhet blivit besjungen ackompanjerad till något antikt instrument, eftersom det var så man gjorde på den tiden. Varför skulle inte litteratur kunna framföras på så vis idag utan att plötsligt kategoriseras som något annat?

Bob Dylan i all ära. Utnämningen gör mig fortfarande jätteglad och han förtjänar den. Det som däremot får mig att fundera på om vi har gått tvåhundra år bakåt i tiden är det som man upptäcker av att granska listan på årets pristagare i sin helhet. De har nämligen en sak gemensamt: de är alla män. 11 män och 0 kvinnor. Noll. Noll kvinnor? Det är, hm, låt mig se, lika många kvinnor som just nu befinner sig på planeten Mars. När jag sedan läste i fredagens pappersedition av SvD att en av fyra professorer vid landets lärosäten är kvinnor, trots att majoriteten som studerar vidare på eftergymnasial nivå är kvinnor, började jag på allvar fundera på om vi överhuvudtaget kommit någonstans. Världens mest jämställda land var det, ja. Fördelningen hänger tydligen inte med upp till toppen. Lattepapporna och genuspedagogiken har hittills inte gjort några banbrytande framsteg i detta samhälle. Surdegen är inte färdigjäst än, så att säga.

Övervikten gubbar till trots så behöver man inte missunna dem för varken priserna eller deras prestationer. De är antagligen storartade. Pyt-

temaskiner, matematiska kanelbullar och nästanfredsavtal. Däremot får nobelkommittéerna självklart underkänt och bakläxa. Gör om – gör rätt.

När vi sprids för vinden

2016-10-22 15:04:30

Livet är flyktigt och lättförgängligt. Plötsligt så sprids vi som överblommade maskrosor sprids för vinden. Det är bortom vår kontroll och vårt förstånd. Det enda man kan göra är att se på hur luften fylls av virvlande, duniga frön som längtar efter den oändliga sommarhimlen. Även om du sträcker ut armen för att försöka fånga några i din näve så är det lönlöst - de har redan försvunnit. Kvar finns sedan endast minnet av det gula maskrosfältet som en gång var där och målade världen i sin alldeles speciella färg. Du vill så gärna samla in alla delar, och bit för bit sätta ihop maskrosorna igen. Men allt som är trasigt går inte att laga. Maskrosornas öde var redan bestämt, och de blir aldrig gula igen.

När jag tittade igenom bilderna i min kamera så hittade jag en bild på dig. Ditt leende gav mig en klump i magen. Mina ögon blev fuktiga. Jag kommer faktiskt inte ihåg varför jag hade med mig kameran den dagen. Om det kanske var så att jag ville dokumentera mina sista timmar i Sverige, eller om den bara råkade hamna i väskan. När jag nu betraktar fotografiet så inser jag att det kommer förbli mitt sista minne av dig. Det visste jag inte då, och inte du heller.

Vi säger ofta att livet är orättvist. Egentligen undrar jag om det inte är döden som är orättvis. Det är döden som är *det ofattbara absoluta*. Därför att döden är orättvis och tar det som är allra mest levande. Därför att döden är obarmhärtig och tar det vi älskar ifrån oss. Därför att döden är oåterkallelig. Det är när döden kommer riktigt nära, sådär nära så att man nästan rör vid den, som man lär sig att man inte får glömma bort att leva. Och alla maskrosfrön som försvann med vinden kommer slutligen ge upphov till något nytt.

Två bröllop och en begravning

2016-11-05 17:30:38

Det senaste året har givit mig så många perspektiv på livet att jag inte längre vet åt vilket håll som jag ska styra blicken. Jag har närvarat vid två tillfällen då människor har förenats och strålat samman - båda gångerna utomlands i en annan kulturell kontext än vad jag dittills varit van vid. Om mindre än en vecka ska jag ta ett sista farväl av en vän i en av landets alla sovande bruksorter. Hur mycket jag än önskade att det i stället skulle vara ännu en vigsel, var som helst i världen där jag kan mingla och dansa med kända eller okända människor, så är sorgen denna gång ofrånkomlig. Vem ska man egentligen fråga om varför detta var tvunget att ske? Vem ska man hålla för ansvarig till denna jävla skit? Surrealismen tar utan pardon tag i en och tvingar sitt offer att uppleva livets alla skeenden och gåtor i fel ordning. Det obegripliga förblir obegripligt, ty rationalismen räcker inte längre till.

Utanför fönstret har den vita pudersnön lagt sig som ett tunt lager florsocker på marken. En kontrast till det svarta kaffe som i sin kopp värmer mina händer. Jag tänker på det som har försvunnit från mig, men också det som har tillkommit. Mitt i denna saliga blandning av romantik och tragik så inser jag att jag någonstans utmed den krokiga vägen har återfått förmågan att känna ömhet, likt ett hjärta som länge varit fruset och äntligen tinat i vårsolen. En tjock dimma har lättat. Ett grått molntäcke har skingrats. En stormande ocean med sina rasande vågor har lugnats och en skeppsbruten själ har kommit i land. Det är nästan som om varenda atom i mig har blivit utbytt, partikel för partikel. Jag känner inte längre igen mig själv, men saknar heller inte det som tycks ha suddats ut.

Som förklaring återkommer alltid det obegripliga. Jag kan inte annat än hålla med Alf Henriksson om hur tiden liksom hejdas när något oväntat sker. *Världen förändrar sig varje dag, men ibland blir den aldrig densamma mer.*

To Cambodia with love

2016-11-06 22:51:16

Så plötsligt utan att jag visste ordet av det kom vintern återigen in i mitt liv. Som ett yrväder en novemberafton, men utan höganäskrus i en svängrem runt halsen. Snön har lagt sig på backen och minusgraderna biter i skinnet så fort jag går utanför dörren. Jag ställer mig själv frågan varför jag inte bara tar ledigt och haffar första bästa plan tillbaka till Kambodja. Impulserna finns där men jag håller dem i schack. Till vilken nytta då, kan man ju undra? Det kliar i fingrarna efter att få göra något, både i och för den här världen. Så medan jag sitter fast som vanlig kne gare på ett lika vanligt, svenskt regionsjukhus kan jag åtminstone känna värme och glädje av att vi ändå bidrog med en sprillans ny centrifug till labbet på barnsjukhuset. Det är väl en helt okej start på min begynnande karriär som filantrop?

Death of a ladies' man

2016-11-13 17:37:24

En av mina största förebilder har gått ur tiden. Samma vecka som världens mäktigaste ämbete tillfaller en knöl av första rang, och samma vecka som jag lyckas köra av vägen och sedan genom ett elstängsel och ut i en hage efter att ha varit på en begravning. Det gick så sakta att jag hann tänka lika många tankar som det finns stjärnor på himlavalvet. Ja, nog kan denna vecka ta plats i historien som en av de mer dunkla i mitt liv.

Jag var i övre tonåren när jag först upptäckte Leonard Cohen genom ett samlingsalbum. Musiken var avskalad, men texterna talande och poetiska. Jag minns hur jag då, en artonåring full av nedtryckta känslor, för all evinnerlig tid fastnade för texten till *One of us cannot be wrong* från hans första album som släpptes 1967. En låt som jag kunde sitta i timtal och plocka i valstakt på gitarren, samtidigt som jag lät orden om olycklig kärlek vibrera mina stämband. *I showed my heart to the doctor / he said I just have to quit / Then he wrote himself a prescription / and your name was mentioned in it.* Det var en ny värld som öppnade sig för mig, och som byggde upp en helt annan atmosfär kring mitt liv. Musiken blev som ett slags soundtrack i vardagen, och som en karta när jag behövde vägledning.

Samlingsalbumet ledde mig så småningom fram till en diger lyrik- och musikskatt skapad av Cohen. Jag fascinerades även av hur han för varje album fick en mörkare och mörkare röst, för att på de sista plattorna sjunga med en sådan djup basstämma att han rör sig farligt nära frekvensområden som människor har svårt att höra. Jag och A, min Cohenälskande partner-in-crime, brukar ofta romantisera kring hur detta antagligen måste bero på för många poetiska laster som rökig whisky och cigarrer. Det är med en viss sorg som jag får acceptera att jag aldrig hann se Cohen på scenen. Även om jag personligen föredrar den yngre Cohens musik, så hade bara upplevelsen i sig varit magisk. En mästare i strålkastarens ljus.

För att hylla Leonard Cohen som den betydelsefulla musiker och författare han varit och alltid kommer vara, så delar jag nu en av mina favoriter. Den är från albumet *Death of a ladies' man* som producerades av Phil "wall of sound" Spector, och kan nog sägas vara lite av en *enfant terrible* i Cohens diskografi just på grund av Spectors ljudvägg. Cohen själv ansåg till och med i efterhand att Spector förstörde hela plattan. Det skrämmer däremot

inte bort mig. Spår nummer fyra heter Memories, och textens jag sjunger om en dans på skolbalen med den längsta och blondaste flickan som han (eller hon?) vill se naken. En underbart ångestladdad ungdomshistoria.

So we're dancing close, the band is playing Stardust Balloons
and paper streamers floating down on us She says "you've got a
minute left to fall in love" In solemn moments such as this I have
put my trust And all my faith to see I said all my faith to see I
said all my faith to see Her naked body

Ganska nyligen dog även kvinnan som Cohen skrev So Long, Marianne till. Brevet som han skrev till henne, innan hon somnade in, är något av det vackraste jag har läst.

"Well Marianne, it's come to this time when we are really so old and our bodies are falling apart and I think I will follow you very soon. Know that I am so close behind you that if you stretch out your hand, I think you can reach mine.

And you know that I've always loved you for your beauty and for your wisdom, but I don't need to say anything more about that because you know all about that. But now, I just want to wish you a very good journey.

Goodbye old friend. Endless love, see you down the road."

Tiden må ha sin gång, men det finns kärlek som aldrig vissnar.

En tanke om en barkbåt

2016-11-15 23:13:36

När jag var liten brukade jag bygga barkbåtar. Mödosamt letade jag alltid efter den perfekta barkbiten; den där som skulle flyta i oändlighet. Så fort jag trodde mig ha hittat den, så borrade jag ned en pinne eller grövre kvist någonstans mitt på. Masten var ju A och O. Väl monterad satte jag mig på huk vid vattenbrynet och sjösatte skeppet. Det var alltid ett skepp som aldrig var sjödugligt. Samma visa varje gång. Jag såg hur min barkbit med sin upprätta pinne sakta gled iväg på sin jungfrufärd. Den guppade på vågorna en liten stund innan den försiktigt kantrade i en odramatisk förlisning, och det naiva barnets besvikelse var ett faktum.

Det får mig att tänka på tankar. En tanke är som en barkbåt. Den sjösätts i sinnet och glider iväg en liten bit, för att sedan bli så pass instabil att den förliser och sjunker till botten. Utan att reflektera särskilt mycket över det så hinner man ibland sjösätta en hel flotta av barkbåtar, som alla går samma öde till mötes. Precis som ingen barkbåt är den andra lik så är även varje tanke unik.

Om jag byggde en barkbåt idag så skulle jag antagligen få återuppleva samma misslyckade ingenjörskonst som jag gjorde i min barndom. Men när barnet i mig bara satt och tittade på hur skeppet gick under, så skulle nog mitt vuxna jag redan börja bygga på ett nytt.